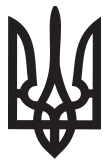
СУБОТА, 10 ЛИСТОПАДА 2007 РОКУ ■ № 207 (4207)

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Міняю військову службу на цивільну

Учора Національний авіаційний університет на кілька годин перетворився на центр зайнятості. Тут уже вдруге відбувся щорічний ярмарок додаткової освіти та працевлаштування. Залишити свої анкети у представників провідних компаній країни змогли не тільки звичайні студенти, а й військовослужбовці, звільнені зі служби в запас. Адже з цього року вони є слухачами Інституту післядипломного навчання на базі НАУ.

Полковник Олександр Лазоренко вже близько трьох місяців відвідує пари і намагається звикнути до «цивільного» життя. Після закінчення курсів митних брокерів сподівається скласти іспити й отримати свідоцтво уповноваженого з декларування. Тим часом разом із однокурсниками-офіцерами, вже підшукує роботу на ярмарку. — Головне — це не тільки провчитися, але й влаштуватися на роботу, — каже він. — Серед усього розмаїття фірм тільки одиниці тут надають гарантії на працевлаштування, інші ж пропонують додаткові курси і розповідають, скільки коштує навчання.

(Закінчення на 4-й стор.).

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

Переговори про газ поновляться наступного тижня

Черговий раунд україно-російських газових переговорів у четвер у Москві тривав більш як чотири години. За їхніми результатами «Газпром» розповсюдив прес-реліз, у якому заявив, що «сторони обговорили поетапний перехід до ринкових цін і тарифів під час постачання газу в Україну і його транзит на період до 2011 року». Від докладніших коментарів у компанії відмовилися. У Мінпаливенерго коментувати підсумки переговорів не стали.

Глава Мінпаливенерго Юрій Бойко домігся продовження угоди про постачання середньоазіатського газу в Україну, що дасть змогу зберегти ціну на газ на рівні 150—180 дол. США за тисячу кубометрів, стверджують експерти. Далі узгодження джерела постачань газу в 2008 році справи не просунулися. Напередодні візиту Президент України Віктор Ющенко призначив Юрія Бойка главою делегації для переговорів з Росією про постачання на територію України природного газу, а також затвердив закриті директиви на них. Сторони домовилися, що наступний раунд переговорів відбудеться через тиждень, а протягом цього часу робота триватиме на рівні експертів.

■ ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

Родинам загиблих шахтарів надали допомогу

Вугільна компанія «Краснодонвугілля» виділила грошову допомогу родинам загиблих унаслідок аварії на шахті «Шахтоуправління ім. 50-річчя СРСР» 28 жовтня. Нагадаємо, що в результаті обвалу покрівлі тоді загинули чотири шахтарі, двоє дістали серйозні травми. Грошова допомога становила більш як один мільйон гривень — це додаткові кошти до суми одноразових виплат з державного Фонду страхування від нещасних випадків, що становлять близько 800 тис. грн. Відповідно до рішення комісії, родини загиблих одержать від 240 тис. грн. до 275 тис. грн. залежно від складу родини. «Ми розуміємо, ніщо не замінить втрату рідних і близьких, однак вважаємо своїм обов'язком надати підтримку родинам, — сказав гендиректор компанії Олександр Вовк. Матеріальну допомогу буде також надано потерпілим, які продовжують лікування, **інформує луганський кореспондент Алла АНТІПОВА.**

Із чотирьох пощастило лише двом

Один гірник загинув і один дістав травми внаслідок аварії на шахті імені Бажанова державного підприємства «Макіїввугілля». Як повідомили «Голосу України» у відділі інформаційного забезпечення територіального управління Держгірпромнагляду, під завал потрапили четверо шахтарів. Двом із них удалося самостійно вийти на поверхню. Загиблому було лише 20 років. Травмований 40-річний гірник доставлений до лікарні у тяжкому стані. За попередніми даними, причиною аварії став обвал вугілля внаслідок газодинамічного явища. Створено комісію для розслідування причин нещасного випадку. Нагадаю, що з початку року на шахтах донецької області загинуло 89 гірників, **інформує донецький кореспондент Ліна КУЩ.**

КОРОТКО

- Президент України Віктор Ющенко привітав хліборобів Черкащини з намолотом 2 мільйонів тонн зерна, **передає наш власкор Лідія Титаренко.**
- Українські аграрії закінчили сівбу озимих культур.
- Через зменшення площ посівів цукрових буряків їх валовий збір на Сумщині скоротився майже вдвічі.
- На Дніпрогесі на честь подвійного ювілею запущено четвертий гідроагрегат «Валентина».
- У Донецьку вперше в СНД лабораторним шляхом вирощено пульсуючі клітини серця.

У Вінниці обмежили націнку на олію

Граничний рівень торговельної надбавки на реалізацію соняшникової олії у роздрібній торгівлі запроваджено у Вінницькій області розпорядженням голови облдержадміністрації. Надбавка не повинна перевищувати 20 відсотків від ціни, за яку товар придбано в оптовика, йдеться в документі.

У супермаркетах обласного центру зазначають, що до прийняття розпорядження реалізували олію з надбавкою 25 відсотків. У великих магазинах олія коштує дешевше, ніж на ринках, приблизно на 50 копійок. Якщо у магазині літрову пляшку можна придбати за 8,50—11,75 гривні, то на ринку треба заплатити 9—12 гривень. Продавці на ринках кажуть, що не знають про запровадження торговельної надбавки, тому «це діло наше». Орієнтуються здебільшого на сусіда. Як повідомили в Вінницькому олієжиркомбінаті, відпускна ціна на олію ТМ «Віолія» на початок листопада була вісім гривень за літру, **повідомляє наш вінницький власкор Віктор СКРИПНИК.**

НАСТУПНОГО ТИЖНЯ :

- Партія регіонів планує у понеділок взяти участь у засіданні підготовчої групи з проведення першої сесії Верховної Ради VI скликання.
- Відкриється Українська лабораторія якості та безпеки продукції аграрно-промислового комплексу.
- В УНІАН відбудеться прес-конференція на тему: «Розкрито тіньові схеми розкрадання землі в Київській області».

■ ФОТОФАКТ

Покладання квітів до пам'ятника преподобному Нестору-літописцю, встановленому у сквері навпроти Свято-Успенської Києво-Печерської лаври, у рамках V Несторовських студій на тему: «Книга та книжність у духовній культурі Київської Русі».

Фото Олександри КАЛАШНІКОВОЇ (Укрінформ).

Передплату на «Голос України» на 2008 рік

українською чи російською мовами можна оформити в будь-якому поштовому відділенні.

Надсилайте до редакції копії квитанцій на піврічну та річну передплату п'ятиразового виходу газети — і ви станете учасником розіграшу грошових винагород та подарунків.

Головний подарунок — автомобіль.

■ Я ВАМ ПИШУ...

Потрібно реформувати чи добросовісно працювати?

Дуже багато точиться розмов про реформи в різних галузях суспільного життя, особливо в період виборчих кампаній.

Я вже не раз був свідком, як за однакових економічних та природних умов одні підприємства процвітають, і головне — працівники живуть заможно, а в інших — усе рушиться і люди незадоволені. І все це переважно через некомпетентність керівника, в якого і працівники погані, і закони заважають, і погода не та... Ось тому, вважаю, не потрібно так часто реформувати, а треба обирати і призначати тямущих керівників і самим добросовісно працювати.

З повагою,

Михайло ВАРЕНИЦЯ.

Сміла
Черкаської області.

ЗЕМЕЛЬНЕ ПРОТИСТОЯННЯ

Жодне самозахоплення не узаконять, обіцяє кримська влада

Кількість земельних зловживань у Криму продовжує вражати кримінальним розмахом. Лише з початку року незаконно перепродано 21435 гектарів(!) землі. Виявлено 4006 порушень, з приводу яких складено 3117 протоколів, дано 2783 приписи їх усунути, накладено 2544 штрафи у розмірі майже 325 тисяч гривень.

Державна земельна інспекція перевірила більш як 4800 рішень місцевих органів влади й виявила: 1264 із них не відповідають чинним нормам законодавства. 409 матеріалів направлено в органи прокуратури. У більшості — зафіксовано факти самочинного захоплення ділянок. А ось з січня цього року не було прийнято жодного судового рішення, хоча всі персони й адреси самозахоплень відомі.

Розв'язувати проблему «потрібно або мирним, або законним шляхом», переконаний голова Республіканського комітету земельних ресурсів Микола Голубєв. Заявив він і про бажання злагоджено працювати з усіма силовими структурами з наведення порядку. Співробітництво з прокуратурою Микола Павлович оцінив позитивно, з органами МВС — «слабенько», із судами — «кепсько». «Суди, — заявив він, — надто часто вирішують спірні питання без експертної комісії і дозволу комітету земельних ресурсів, приймаючи часом абсурдні рішення». Переважно на користь тих, хто дав гроші чи більше заплатив.

Один з прикладів — проблема з історико-архітектурною перлиною Південнобережжя — Юсуповським палацо-парковим комплексом. Питання про його землю штучно затягує Кореїзька селищна рада. Цієї весни земельну ділянку розміром вісім соток виділили палацу як його паркову зону. Втім, цього самого дня рада в охоронній зоні палацу... дала дозвіл на складання проекту відведення земельних ділянок по 0,42 гектара під будівництво багатоповерхівок фірмам «Канопус-К» і «Коріолан».

За протестом прокурора селищна рада рішення скасувала. Але «постраждала сторона» оскаржила це в суді й виграла справу. «Рішення прийнято на користь того, хто дав гроші», — обурювався глава Рескомзему.

Поширено в Криму й надання шматків землі без проектів відведення і укладання договорів оренди.

А чому й понині перлинний Місхорський парк не має кордонів? Напевно, це вигідно селищній раді — легше здійснювати «дерибан», переконаний М. Голубєв. Так, за даними Рескомзему, чинять у Кореїзькій, Лівадійській, Масандрівській селищних радах.

У Масандрі примудряються навіть за межами населених пунктів виділяти землю. Чимало претензій є в голови Рескомзему до Роздольненського району, Лівадії, Алупки...

А, приміром, Щебетівська селищна рада не мала жодного права виділяти землю інвестору під забудову території рекреаційної перлини — Лисячої бухти, — доки відсутній генеральний план забудови. Навіть те, що інвестор уже вклав чималу суму в газифікацію регіону, — не аргумент.

Давно «розкрученим» бізнесом, за словами Миколи Голубєва, є масовий розпродаж земельних паїв.

А нещодавно в Сімферополі на вулиці Балаклавській під час земельного протистояння міліція навіть стріляла холостими патронами і виводила бронетехніку, щоб розборонити «озвірілих» претендентів на земельний масив у районі Пневматика. Туди прибули всі найвищі посадовці півострова. Тему «сімферопольського штурму» з десятком поранених і скалічених учасників земельного протистояння обговорювали на нараді у Верховній Раді автономії за участі її голови Анатолія Гриценка, керівників силових структур, представників меджлісу, керівництва Сімферополя та Рескомзему півострова.

«Кримська влада доклала максимум зусиль, щоб стабілізувати ситуацію з виділенням земельних ділянок під індивідуальне будівництво житла», — запевнив А. Гриценко і додав, що жодне самозахоплення не буде узаконено. «Якщо самозахопники не звільнять ділянки добровільно, виконання судових рішень здійснюватиметься із залученням спеціальних підрозділів органів внутрішніх справ», — резюмував голова Верховної Ради автономії.

***

У центрі Сімферополя росте наметове містечко, мешканці якого вимагають притягти до кримінальної відповідальності начальника кримської міліції Анатолія Могильова за дії правоохоронців на плато Ай-Петрі, де були знесені незаконні споруди. Їх власники вчинили опір, в результаті декілька людей постраждали.

Рішення про початок безстрокової акції ухвалено на засіданні меджлісу, де обіцяють, що наметове містечко займе всю площу. Підтримати пікетувальників приїхав лідер меджлісу Мустафа Джемілєв, який наголосив: вимагаємо провести об'єктивне розслідування того, що відбулося на Ай-Петрі, й зняти з посади та притягнути до кримінальної відповідальності головного кримського міліціонера. А. Могильов звинувачення меджлісівців у перевищенні повноважень співробітниками міліції заперечує, а дії «спецназу» назвав адекватними.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

Порушень Регламенту не буде

Незалежно від того, з'явиться в понеділок Партія регіонів чи ні, засідання підготовчої групи відбудеться. Про це повідомила лідер БЮТ Юлія Тимошенко. Вона наголосила, що в понеділок буде кворум для того, щоб підготовча група змогла приймати рішення й розпочати нормальну роботу парламенту. «Ми розраховуємо, що спільна робота Блоку Литвина з демократичними силами дасть змогу Верховній Раді конструктивно працювати», — зазначила лідер БЮТ.

***

«Щоб розв'язувати економічні та соціальні проблеми, які множаться сьогодні в геометричній прогресії, новий парламент має почати працювати якнайшвидше, країна потребує формування нового уряду, — наголосив член блоку «НУ—НС» Юрій Кармазін. У разі затягування з розв'язанням соціальних проблем чи неприйняття вчасно бюджету-2008 наслідки, за його словами, будуть катастрофічні для країни.

А член блоку «Наша Україна—Народна самооборона» Тарас Стецьків переконаний, що регіонали відмовляються брати участь у засіданні робочої групи, щоб максимально затягнути час. Що довше вони його затягуватимуть, то довше залишатимуться при владі, а Янукович буде прем'єром. Водночас, за словами Стецьківа, такими своїми діями «регіонали ніби знижують довіру до БЮТ і «Нашої України». «Показують: другий місяць після виборів почався, а коаліції немає», — додав він.

«Якщо Партія регіонів і надалі так поводитиметься, то вона може спровокувати хаос, а в підсумку — дострокові вибори», — наголосив Тарас Стецьків.

«Партія регіонів не бачить себе в опозиції. Тому буде робити все, щоб затягнути процес формування нового уряду», — заявив член блоку «Наша Україна—Народна самооборона» Микола Катеринчук.

Тим часом він висловив упевненість у позитивному завершенні перемовин стосовно початку роботи Верховної Ради шостого скликання. «Я впевнений, що здоровий глузд переможе. І лозунг про стабільність, який супроводжував виборчу кампанію «регіоналів», все-таки примусить ПР бути послідовною», — сказав політик.

***

А міністр Кабінету Міністрів України Анатолій Толстоухов спростував звинувачення в затягуванні процесу реєстрації народних депутатів. «Ніхто нічого не затягує. Усе йде природним шляхом», — підкреслив він. Кандидат у народні депутати від Партії регіонів повідомив, що днями уряд звільнив усіх керівників державних компаній і органів виконавчої влади у зв'язку з їх обранням народними депутатами Верховної Ради шостого скликання. Йдеться, як уточнив Анатолій Толстоухов, про заступників міністрів і керівників апарату Прем'єр-міністра. А рішення про звільнення міністрів, керівників Фонду держмайна, Рахункової палати, Антимонопольного комітету і Національного банку приймає парламент.

Крім того, вчора Партія регіонів спростувала «систематичні голослівні випади» на її адресу, що поширюються окремими представниками БЮТ. Зокрема, про «чергові звинувачення з приводу нібито спроби підкупу» бютівців, за допомогою яких регіонали «нібито мають намір зірвати формування демократичної коаліції. Водночас Партія регіонів заявила, що залишає за собою право в судовому порядку захистити честь і гідність своїх прихильників від «фантазії фахових демагогів».

* * *

У парламенті має бути сформована коаліція демократичних сил. Про це заявив Президент України Віктор Ющенко в Полтаві. Водночас він назвав «великою помилкою» думку, що у разі переваги у три голоси парламент можна назвати стабільним.

Президент закликав політичні сили, що пройшли до Верховної Ради, «мобілізувати зусилля», щоб сформувати коаліцію та організувати початок роботи парламенту: «Ваше завдання — у найкоротший час сформувати більшість, сформувати керівництво парламенту».

Крім того, на його переконання, політичні сили, які пройшли до Верховної Ради, мають відчути політичну відповідальність за порядок у парламенті й нормалізацію його роботи. «Політична стабільність насамперед починається зі стабільної роботи парламенту», — наголосив глава держави.

***

Навіть якщо в понеділок на засідання робочої групи з підготовки першої сесії Верховної Ради шостого скликання зберуться представники БЮТ, «НУ—НС» і Блоку Литвина, вони не представлятимуть увесь склад українського парламенту. Про це в інтерв'ю журналістам заявила кандидат у народні депутати від КПУ Катерина Самойлик.

«Одна з політичних сил постійно намагається приватизувати, підпорядкувати собі і парламент, і Кабінет Міністрів України. Це свідчить про те, що політична криза, штучно створена Тимошенко і Ющенком, не переборена, а навпаки посилюється», — відзначила Катерина Самойлик.

Нині Партія регіонів, як і КПУ, повідомила вона, готує документи, необхідні для реєстрації народних депутатів. «Ми візьмемо участь у засіданні робочої групи, але не потерпимо диктату з боку БЮТ і «Нашої України», оскільки всіх нас обрав народ України, і всі ми представляємо єдину країну», — сказала представник КПУ.

***

Партія регіонів у понеділок, 12 листопада, має намір узяти участь у засіданні підготовчої групи з проведення першої сесії Верховної Ради шостого скликання. Про це під час вчорашнього «круглого столу» повідомила член Партії регіонів Ганна Герман. Вона запевнила, що регіонали у новообраному парламенті працюватимуть «конструктивно і спокійно». «Я вас запевняю, що не буде жодних скандалів, ми зареєструємося й отримаємо депутатські мандати», — сказала вона.

Водночас, за словами Г. Герман, Партія регіонів не допустить жодного «пакетного» голосування законопроектів. «Ми всіма законними методами боротимемося за те, щоб Регламент Верховної Ради виконувався», — зазначила вона.

Підготувала Людмила ШАПОВАЛОВА.

Союзники і конкуренти

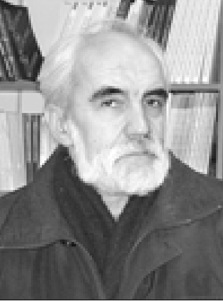
БЮТ і «НУ—НС» є і будуть політичними конкурентами. Саме ця конкурентність відображає хитання Президента щодо формування коаліції у складі БЮТ і «НУ—НС». Від глави держави залежить остаточне створення демократичної коаліції. На цьому наголосив політолог, представник Центру прикладних політичних досліджень «Пента» Володимир Фесенко. Він зауважив: якщо Ющенко чітко визначиться, то тоді не буде проблем з остаточним юридичним оформленням демократичної коаліції.

Існує ще одна важлива проблема — це використання тактики затягування. Чому Партія регіонів і їхні опоненти використовують цю тактику? Це певний політичний і психологічний тиск на «НУ—НС» і Президента. «Регіонали» демонструють, що Верховна Рада не зможе нормально, ефективно працювати, якщо не буде домовленості з ними. Якщо надалі триватиме цей процес, то тоді є великі шанси, що коаліція БЮТ і «НУ—НС» розпадеться. Окрім того, практично немає шансів у створенні великої коаліції. Вона може відбутися лише за умови офіційного юридичного розколу коаліції БЮТ і «НУ—НС».

Сергій МЕЛЬНИК.

Шанси різні, але є в кожної команди

■ ТОЧКА ЗОРУ

***На запитання «Голосу України» відповідає експерт Київського центру політичних досліджень і конфліктології* Олексій ТОЛПИГО.**

1. Яку коаліцію вдасться сформувати у новій Верховній Раді?

2. Чи буде під час політичних домовленостей щодо утворення парламентської коаліції та розподілу посад розіграно так звану «золоту акцію»?

3. Чи можливе створення широкої коаліції?

4. Чи почне роботу Верховна Рада?

5. Чи стане Юлія Тимошенко Прем'єр-міністром?

1. Відповідати на таке запитання — все одно, що грати в тоталізатор, скажімо, прогнозувати результати матчу «Манчестер Юнайтед»—«Мілан». Шанси трохи різні, але є в кожної команди. Отак і в політикумі.

Найбільш вірогідним, як на сьогодні, видається такий варіант: спочатку буде сформовано помаранчеву коаліцію, а потім вона дуже швидко розпадеться. І лише тоді створено іншу. Однак, яку саме — сказати важко.

2. На сьогоднішній день «золоту акцію» має Президент. Саме він вирішує, якою буде коаліція. Але «золота акція» — це становище не таке вигідне, як можна було б думати. Це означає, що він не може формувати свою власну коаліцію, а вимушений приєднувати свою фракцію до більш сильних фракцій. Воно б ще нічого, якби він задовольнився таким станом; але оскільки Ющенко претендує на право визначати політику держави — а це означає в даному разі самому відповідати за всі негаразди, визначати діяльність коаліції, не маючи на це ані конституційних прав, ані мандата виборців (бо його партія отримала замало голосів), — це створює чималі труднощі.

3. Так, можливо. Причому в різних варіантах. Чи то «вузька широка» в складі Партії регіонів плюс «НУ—НС»; чи «широка широка», тобто Партія регіонів, БЮТ та «НУ—НС», чи, нарешті, «широка антипрезидентська» — ПР + БЮТ. І кожен із цих варіантів більш-менш реальний. Який з них реалізується — залежить насамперед від особистих відносин у трикутнику Ющенко—Тимошенко—Янукович.

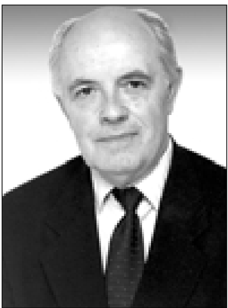
4. Швидше за все, парламент розпочне свою роботу. Ймовірність? Ну, скажімо, 80 відсотків. Коли? Швидше за все, наприкінці листопада.

5. Найбільш імовірним видається, що Юлія Тимошенко все ж стане прем'єром, але ненадовго. Надто вже напружені в неї відносини з Віктором Ющенком. Чи то він її звільнить, чи в парламенті сформується ситуативна більшість, яка оголосить недовіру Прем'єр-міністру, чи вона сама «грюкне дверима» — як бачите, можливостей вистачає.

А після цього, очевидно, буде сформовано вже іншу, «широку» коаліцію, про яку йшлося. Але в цьому разі Тимошенко, майже напевне, вже залишиться в опозиції і готуватиметься до президентських виборів.

Записала Людмила НІКІТЮК.

Чорне море: чинник об'єднання чи яблуко розбрату?

Монографію, що недавно вийшла, «Чорноморський вузол»* присвячено дослідженню комплексу стягнутих у тугий вузол економічних, політичних, міжнародно-правових, соціально-культурних, екологічних, національних, етнічних та інших проблем Чорноморського регіону. Це унікальний за історією, географічним положенням, можливостями регіон. У шести країнах, розташованих безпосередньо в басейні Чорного моря, проживає близько трьохсот мільйонів чоловік, виробляється більше двох трильйонів доларів США сукупного внутрішнього валового продукту. Тут перетинаються різні цивілізації, зіштовхуються геополітичні інтереси й устремління різних держав і міжнародних організацій, у тому числі безпосередньо з Чорноморським басейном не пов'язаних.

Значення регіону визначає здебільшого те, що він межує із Близьким Сходом, є важливою ланкою трансконтинентального «транспортного ланцюга», бо Чорне море служить природним продовженням енергетичного коридору від Каспію, де зосереджені величезні запаси нафти і природного газу в Європу, є ключовим транзитним маршрутом перекачування каспійської нафти. Через це Чорноморський регіон став зоною особливої уваги США, ЄС, НАТО, а стабільність і безпека в цьому перехідному просторі в безпосередній близькості від Іраку, де триває війна, і від інших проблемних регіонів (Ізраїль, Палестина, Іран та ін.) набуває важливого значення.

Навіть короткий перелік тем, дослідженню яких присвячено монографію, — соціально-економічний розвиток і екологічні проблеми регіону, використання транспортних коридорів і трубопровідних мереж, оборонні проблеми, вузол непростих проблем Кримського півострова, конфліктний потенціал і перспективи регіонального співробітництва, нові геополітичні проекти, еволюція політики США в Чорноморському регіоні — свідчать про актуальність цього видання. У ньому на великому фактичному матеріалі, з посиланнями на велику кількість документів, показано, як розвивається обстановка в регіоні, як вибудовуються тут відносини між окремими країнами і групами країн. Природно, що всі процеси аналізуються насамперед крізь призму національних інтересів нашої країни з акцентом на те, як використовують вигідне для України географічне положення Чорного моря.

Загострення боротьби у світовому масштабі за доступ до джерел сировинних, насамперед енергетичних, ресурсів і шляхів їхньої доставки обумовило активізацію дій США, ЄС і НАТО, спрямованих на посилення їх позицій у Чорноморському регіоні. Свідченням тому є, зокрема, розгортання американських військово-морських баз на Чорноморському узбережжі Румунії і Болгарії, після того як вони стали членами ЄС і НАТО, створення різних угруповань держав, об'єктивно і, можна сказати, відкрито спрямованих на протидію впливові Росії, поступове витиснення її з пострадянського простору і сприяння просуванню інтересів США в Чорноморському і Каспійському регіонах (ГУАМ, так зване Співтовариство демократичного вибору — «Співдружність» Біломорсько—Чорноморсько—Каспійського регіону тощо. Новим кроком на цьому шляху стало приєднання України до так званих багатонаціональних миротворчих сил країн Південно-Східної Європи під егідою НАТО, що, по суті, є спробою манівцями втягти Україну в Альянс і в угоду Сполученим Штатам направити наших військовослужбовців до Афганістану).

Зазначаючи, що це вносить додатковий елемент невизначеності в Чорноморському регіоні, автори справедливо зауважують, що «не можна допустити, щоб НАТО в особі нечорноморських держав грало в регіоні першу скрипку і перетворювало регіональні країни на «бананові республіки». Чорне море, на їхню думку, має залишатися регіоном співробітництва, а не суперництва.

У цих умовах керівництво України зайняло, особливо після обрання В. Ющенка Президентом, сторону держав, що виступають з антиросійських позицій, прагнучи перетворити Україну на альтернативу Росії в Чорноморському регіоні і на пострадянському просторі. У монографії на аналізі конкретних ситуацій показано, з якими негативними наслідками для нашої країни пов'язане проведення такого курсу. Підтвердження того — відома ситуація з будівництвом і використанням нафтопроводу Одеса—Броди, на чому країна втратила сотні мільйонів доларів, а також розв'язання проблеми делімітації українсько-російського кордону в районі акваторії Азовського моря та Керченської протоки тощо.

Ознайомлення з матеріалами, наведеними в цій книзі, дає підстави казати принаймні про недалекоглядність української дипломатичної служби під час розв'язання важливих питань, що стосуються державних інтересів країни в цьому регіоні, зокрема, про непослідовність і непевність політики щодо Молдови, Придністров'я. Це показано на прикладі того, як розв'язували питання про коригування кордону між Україною і Республікою Молдова і до чого призвело укладання відповідного договору. До слова, згідно з Конституцією України такі питання мають вирішуватися на Всеукраїнському референдумі, чого зроблено не було. Непослідовна позиція українських керівників з відродження судноплавства на українській ділянці Дунаю (будівництво глибоководного судноплавного каналу «Дунай—Чорне море» по гирлу Бистре, що необгрунтовано зупиняв уряд Ю. Тимошенко) призвела до фактичного усунення України з ринку транспортних послуг на цій ділянці міжнародних коридорів і до втрати величезних коштів.

Такі помилки тим більше непростимі, якщо врахувати, що в цьому регіоні є і величезні невикористані можливості, і гострі економічні, екологічні, соціальні проблеми. Непродумана політика центральної влади в Наддністрянщині являє реальну загрозу національним інтересам. Є складності у відносинах з Румунією, пов'язані, зокрема, з визначенням належності острова Зміїний і прилеглого до нього нафтогазоносного континентального шельфу. Автори зазначають: «Ситуація, в якій опинилася Україна, стала наслідком недалекоглядної і безвідповідальної політики влади, що проводилася протягом останніх двох років. Як писало одне українське видання, ми здаємо сусідній державі свої позиції на Чорному морі одну за одною. До того ж румунській стороні не треба докладати до цього практично жодних зусиль, усе роблять українські «патріоти».

Те, що характеризує українську політику в Чорноморському регіоні, свідчить, до чого призводить однобічна орієнтація зовнішньополітичного курсу нашої країни. Хіба не про це свідчать цифри, нещодавно наведені у пресі? Частка українського експорту в КНР упала з 3,7 відсотка у 2003 році до 1,2 відсотка у 2006 при зростанні китайського імпорту в Україну з 2,1 відсотка до 4,8 відсотка. Обсяг товарообігу з Бразилією становить усього півмільярда доларів на рік, до того ж його частка зменшилася за той час з 1 відсотка до 0,4 відсотка. Якщо підприємств із російським капіталом в Україні налічується більш як 1 600, то в Росії з українським капіталом — усього 81.

Дослідження, проведене авторами книги «Чорноморський вузол», показує, що зовнішньополітичний курс України вимагає істотного коригування. Основним тут мають бути не ідеологічні міркування, не орієнтація на якийсь один вектор, а національні інтереси нашої країни. Нашій зовнішньополітичній службі треба багато зробити для того, щоб підвищити свій професіоналізм.

Україна може претендувати на роль лідера в Чорноморському регіоні, але тільки за умови, що вона виступатиме чинником об'єднання, а не бути на стороні тих, хто провокує розбрат.

Хотілося б, щоб з цією книгою ознайомилися члени українського парламенту, уряду, у президентських структурах, інших державних органах країни, причетних до вироблення і здійснення курсу в області зовнішньої політики. Вона того заслуговує.

Георгій КРЮЧКОВ,
народний депутат України 3-го і 4-го скликань.

** виконавчий секретар «Українського форуму». Гриневецький С. Р., Жильцов С. С., Зонн І. С. Черноморский узел. — Международные отношения. —М., 207—200 с. Автори — С. Р. Гриневецький, відомий український політик, народний депутат України, сім років очолював Одеську обласну державну адміністрацію, учасник низки міжнародних проектів у Чорноморському регіоні; С. С. Жильцов, доктор політичних наук, автор більш як 50 наукових статей і семи монографій з проблем розвитку пострадянського простору; І. С. Зонн, доктор географічних наук, академік Російської академії природничих наук, вони також є творцями виданої у 2006 році «Чорноморської енциклопедії» і нового видання «Дунайська енциклопедія», що готується до друку.*

Читайте філософію серця Сковороди

Сьогодні розпочинається акція «Імена України: Григорій Сковорода». Про це повідомляє прес-служба народного депутата від БЮТ Миколи Томенка. Захід відбудеться у два етапи — 10 листопада на Харківщині та у грудні на Полтавщині, напередодні 285-ї річниці з дня народження українського філософа-мандрівника.

Зокрема, сьогодні у селі Сковородинівка, де український філософ провів останні роки свого життя та помер 9 листопада 1794 року, для представників мас-медіа відбудеться екскурсія в Літературно-меморіальному музеї Григорія Сковороди, а також вистава «Містер Сковорода» — мюзикл відомого композитора Геннадія Татарченка у Харківському театрі опери і балету.

«Постать Григорія Сковороди є унікальною для України, тому наше завдання — повернути його у сучасність та по-новому прочитати автора своєрідної філософії серця і філософії свободи. Переконаний, що таке сучасне прочитання Григорія Сковороди стане корисним для всієї України», — вважає Микола Томенко.

«Автентичне розуміння філософії Григорія Сковороди є дуже важливим, оскільки сьогодні правляча еліта, м'яко кажучи, не до кінця розуміє значення творчої спадщини цієї визначної постаті для України. Класичний приклад цього — те, що портрет людини, яка свого часу боролася з культом грошей і розкоші та сповідувала принцип аскетичного, простого життя (доводив вищість духу над плоттю), став чомусь символом найбільшої грошової купюри України номіналом у 500 гривень», — зазначив Микола Томенко.

Крім того, Микола Томенко вважає, що тотальне вшанування трагічних сторінок нашої історії стає вже комплексом сучасної української еліти. Тому, на його думку, в історичній дискусії варто було б звертати увагу на ті визначні постаті минулого, які сприймаються усім суспільством як загальнонаціональні герої.

Саме з цим, за словами Томенка, пов'язаний задум загальнонаціональної акції «Україні потрібні герої». Її мета — просвітницька та інформаційна діяльність стосовно історичних імен та подій, що здатні сформувати образ нашої держави як європейської країни зі своєю унікальною традицією.

Микола Томенко нагадав, що фонд «Справедлива країна» проводить різноманітні заходи для популяризації таких історичних постатей України, як Петро Сагайдачний, Іван Котляревський, Михайло Грушевський, Леся Українка, Микола Гоголь та інших.

Литвин не вимагає крісло Голови Верховної Ради в обмін на лояльність

Блок Литвина ніколи не буде входити до коаліції, а братиме участь у її формуванні. Про це заявив лідер блоку свого імені В. Литвин після IV етапу IX з'їзду Народної партії. «Ми будемо у коаліції лише за однієї умови — коли принципові позиції наших програмних засад буде враховано», — сказав В. Литвин, наголосивши, що він готовий співпрацювати з усіма політичними силами, якщо «позиції збігатимуться». Володимир Михайлович уже вкотре заявив, що він не братиме участь у «торгах» за крісло Голови Верховної Ради: «Якщо хтось думає, що я використовуватиму критичний стан у коаліції, в обмін на лояльність вимагаючи крісло глави парламенту, це не так, — запевнив він. — Якщо скажуть, що це потрібно без будь-яких зобов'язань, ми розглянемо таке питання».

У своєму виступі на з'їзді лідер Народної партії висловив думку, що «країна вступила у смугу дочасних виборів». А на запитання «Голосу України» припустив імовірність нових дочасних парламентських виборів. Оскільки, на думку В. Литвина, політичні сили, які пройшли до Верховної Ради, надто різні. І наближення президентських виборів поглибить конфронтацію, а це протистояння робитиме парламент малопродуктивним. «Вибори будуть дочасними, це очевидна істина, яка проглядається сьогодні», — вважає В. Литвин. А своїм головним завданням у новообраному парламенті, як заявив В. Литвин учасникам з'їзду, він вважає побудову «солідної внутрішньої політики України» та реалізацію власної передвиборної програми. «Литвинці», зокрема, наполягають на збереженні мораторію на продаж землі, фіксованого податку для сільгоспвиробників, підвищенні зарплат і соціальних виплат, децентралізації влади, пенсійній, судовій реформах, перетвореннях у сфері ЖКГ. Учасники з'їзду затвердили нову програму та статут партії і звернулися до позафракційної партії і громадських об'єднань із пропозицією сформувати лівоцентристський блок.

* * *

Учора Центральна виборча комісія видала тимчасові посвідчення народних депутатів членам блоку Литвина.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

■ ПІДСУМКИ ТИЖНЯ

Оманливий спокій

Як і очікувалося, робоча група з підготовки першого засідання Верховної Ради шостого скликання зібралась у відповідні терміни. Однак тиждень минув марно: не вистачило кворуму. Партія регіонів, а за ними комуністи і Блок Литвина повідомили, що працюватимуть у робочій групі лише після того, як отримають тимчасові посвідчення народних обранців.

У відповідь представники Блоку Юлії Тимошенко і блоку «Наша Україна—Народна самооборона» звинуватили їх у намаганні затягнути час початку роботи парламенту нового скликання. З єдиною метою: зірвати формування «демократичної коаліції». Проте нічого так і не добилися — змушені були перенести засідання робочої групи на наступний тиждень.

А тим часом глава держави в Полтаві закликав новообраних депутатів не гаяти часу й розпочати роботу парламенту. Водночас Віктор Ющенко попросив якомога швидше сформувати демократичну коаліцію з урахуванням інтересів інших політичних сил, зокрема Партії регіонів.

Власне, на цьому можна було б поставити крапку — подій, як і їх коментарів, було небагато. Однак політологи й журналісти сходяться в одному: тиша, яка запанувала на політичній арені, оманлива. Вони також висловлюють переконання, що, скоріше за все, демократичну коаліцію буде сформовано. Однак, прогнозують вони, її вік буде недовгим. І відводять Юлії Тимошенко рік для перебування на посаді прем'єра. Можливо, трохи більше. А тоді, вважають аналітики, і буде сформовано широку коаліцію, яка й виробить стратегію подальшого розвитку держави.

Володимир КОРОЛЮК.

НОВИНИ
СУБОТА, 10 ЛИСТОПАДА 2007 ■ № 207 (4207)

Як заявив голова правління компанії «Чорноморнафтогаз» Анатолій Присяжнюк, стримування цін на газ знищує нафтогазовидобуток на шельфі України *(Укрінформ)*

Експортери соняшникової олії активізували торговельну діяльність і нарощують її запаси в портах *(Укрінформ)*

■ У НОМЕР

З реалізації знято 350 кілограмів харчових продуктів

Вінниця. Підставою для припинення торгівлі в супермаркетах, зокрема, м'ясо-молочними та рибними виробами, стало порушення правил їх зберігання та прострочений термін реалізації, зазначив заступник головного лікаря Вінницької міської санепідемстанції Олександр Мельник. За його словами, під час перевірки також встановлено факти неякісного виконання робіт з дезинфекції приміщень та холодильних камер. Загалом за цей рік фахівці СЕС винесли 12 постанов про тимчасову заборону використання цехів у супермаркетах. Щоб убезпечитися від придбання неякісних харчів, пан Мельник радить покупцям вимагати навіть у супермаркетах документи — посвідчення якості товару та сертифікат відповідності або інформацію про сертифікацію продукції. Про придбання неякісного товару покупець може одразу ж повідомити керівництво магазину в письмовій формі (заява пишеться у двох примірниках). Протягом чотирнадцяти днів адміністрація повинна зреагувати. Якщо цього не сталося, слід звернутися в управління захисту прав споживачів, радять фахівці.

Віктор СКРИПНИК.

■ ФОТОФАКТ

Представники громадських екологічних організацій Севастополя пікетували будинок міської ради у зв'язку з тим, що поблизу міста-героя мають намір, за їхньою інформацією, складувати ялтинські тверді відходи, оскільки гаспринське сміттєзвалище вичерпало свої можливості.

Фото Миколи МАГДИЧА.

Дерево роздавило 38-річного працівника парку

Хмельницька область. Трагедія сталася позавчора в Кам'янці-Подільському в комунальному підприємстві «Кам'янецький парк», котре займається озелененням і впорядкуванням насаджень на території міста. Фатальне дерево, котре забрало людське життя, якраз зрізали. Чи була смерть одного з робітників парку нещасним випадком, чи працівники порушили правила безпеки, зробить висновок міська прокуратура, котра веде розслідування.

Віра ШПИЛЬОВА.

■ ОГОЛОШЕННЯ

Правління відкритого акціонерного товариства «Привільнянське хлібоприймальне підприємство»

повідомляє про те, що 27 грудня 2007 року об 11 годині 00 хвилин за адресою: Дніпропетровська область, Солонянський район, с. Жданове, вул. Шосейна, 1, відбудуться позачергові загальні збори акціонерів ВАТ «Привільнянське хлібоприймальне підприємство» . Реєстрація учасників загальних зборів буде проводитися з 08 години 45 хвилин по 10 години 50 хвилин в день та за місцем проведення зборів.

Порядок денний:

1. Відкликання та обрання членів спостережної ради ВАТ «Привільнянське ХПП».
2. Відкликання та обрання членів та голови правління ВАТ «Привільнянське ХПП».
3. Продаж деяких активів ВАТ «Привільнянське ХПП».
4. Прийняття Статуту ВАТ «Привільнянське ХПП» у новій редакції.

Телефон для довідок: 8 (056) 770-00-67.

Документи, пов'язані з порядком денним, надаються акціонерам для ознайомлення за місцезнаходженням товариства.

Для участі у загальних зборах акціонери представляють паспорт, представники акціонерів представляють паспорт та належним чином посвідчену довіреність на право участі у загальних зборах від імені акціонера.

Доручення серії НББ № 900017 та НББ № 900018, видані 17.07.2007 року ВАТ «Золотоніський завод ім. І. І. Лепсе» на ім'я Руденко Миколи Миколайовича, пред'явнику паспорта серії НС № 590186, виданого 12.03.1999 року Золотоніським МРВ УМВС для отримання матеріалів на підприємствах «Технозбутресурс» та «Альфа-Сталь» в м. Дніпропетровську вважати недійсними.

Міняю військову службу на цивільну

(Початок на 1-й стор.).

— Ми спеціально запросили всесвітньо відомі великі компанії для того, щоб допомогти колишнім військовим зорієнтуватися у потребах сучасного ринку праці. Адже ми знаємо, як для них важко прилаштуватися до цивільної діяльності, — зазначив заступник директора Інституту післядипломного навчання Олексій Михальченко.

— Спеціальність митний брокер наразі дуже затребувана, ми співпрацюємо із Київською регіональною митницею, наші найкращі випускники працюватимуть саме там.

Утім, інституту є що запропонувати і своїм майбутнім абітурієнтам.

— Ви не знайдете по всій Україні другий ВНЗ післядимломного навчання, який пропонував би таку програму, — розповідає директор ІПН Ринат Салімов і гортає брошуру «Додаткова освіта-2008». — Від школи бізнесу та магістратури до школи верхової їзди.

Він упевнений: на сучасному ринку праці одним дипломом нікого не здивуєш, тому фірми передовсім звертають увагу на додаткову освіту. Як, наприклад, представники однієї з найбільших авіакомпаній України, присутні на ярмарку. У їх анкеті для цього навіть відведено окремий рядок. А біля стенду крутяться студенти, переважно першокурсники.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

— На що сподіваєтеся?

— Спочатку до четвертого курсу дійти **(сміються)**. А взагалі хочемо подивитися, що на нас чекає.

Як запевнили «Голос України» спеціалісти з підбору персоналу, подібні ярмарки — вдалий шанс для студентів знайти роботу. Фірми постійно потребують нових кадрів, і, можливо, завтра студентам НАУ зателефонують і запросять на співбесіду.

Наталія ОВДІЄНКО.

МВС підвищує ціни на свої послуги

Про це на прес-конференції повідомив заступник міністра внутрішніх справ Сергій Копитов. За його словами, з 12 листопада цього року тарифи на послуги, які надаються громадянам та організаціям Державтоінспекцією та експертною службою Міністерства внутрішніх справ, у середньому збільшаться на 30—40%.

Запровадження нових цін створило умови для їх отримання від правоохоронних органів без посередництва інших організацій. Наразі при міністерстві немає жодної комерційної структури, яка б надавала платні послуги. Тільки співробітники МВС і строго за тарифами, затвердженими постановою Кабміну, надаватимуть їх.

Присутній на прес-конференції начальник державного департаменту ДАІ МВС України Олександр Калинський зазначив, що за державний технічний огляд води від понеділка платитимуть від 7 до 12 гривень, залежно від виду транспорту. Відеозйомка ДТП коштуватиме 62 гривні, а довідка про обставини аварії обійдеться у 83 гривні. Виготовлення комплекту номерних знаків — 91,5 гривні, а оцінка транспортного засобу — 117 гривень. Крім того, введено дві нові платні послуги, а саме: виїзд до торговельних організацій чи автосалонів, що займаються продажем транспортних засобів, з метою надання реєстраційних послуг та підготовка співробітниками ДАІ на замовлення документів для проведення екзаменаційних операцій. Загалом у ДАІ переглянули тарифи майже на сотню послуг. Чинні ціни діють з 2001 року.

Вартість мистецтвознавчих, балістичних, трасологічних досліджень залежатиме від ступеня їх складності. Наприклад, за проведення простого авторознавчого дослідження необхідно буде сплатити 912 грн., а за складне — 6850 грн. Кошти, що надходитимуть від цих послуг, зараховуватимуться на спеціальні реєстраційні рахунки, відкриті на ім'я підрозділів МВС в органах Державного казначейства України.

Олександр ПЕКНИЙ.

Диктант для міністра

Така акція, присвячена Дню української писемності й мови, відбулася в Раді міністрів Криму. Ініціаторами її виступили місцеві просвітні організації на чолі з Міносвіти й науки автономії. Тема для диктанту українською мовою для усіх керівників кримських міністерств і республіканських комітетів та їх заступників — уривок з Конституції України. За підсумками перевірки найграмотніші представники кримського керівництва отримали від організаторів акції дипломи, книжки й квіти.

Віктор ХОМЕНКО.

Благодійна інвестиція у талановитих дітей

Дві київські школи-інтернати №23 і №3 ім. Мануїльського, а також «СОС-дитяче містечко» (будинок дитини сімейного типу), що будується в Броварах Київської області, одержали по 50 тисяч гривень. Ці гроші дітям-сиротам і дітям, позбавленим батьківської опіки, виділив благодійний фонд «Обдаровані діти — майбутнє України» за умови, що суми буде витрачено на розвиток творчих здібностей дітей.

За словами директора школи-інтернату №23 Наталі Головіхіної, витратять отриману суму на купівлю меблів для класних кімнат і музичної апаратури для шкільних свят. Президент фонду Влада Литовченко заявила, що допомагати дітям збирається не тільки грошима.

— Готуватимемо їх до участі в конкурсах і до вступу у вищі навчальні заклади, — пообіцяла вона.

На знімку: учні київської школи-інтернату №23 одержують символічний сертифікат чека на 50 тисяч гривень.

Фото Ольги ВАУЛІНОЇ.

Думаючи про соборність, згадаймо уроки гетьмана

Біля підніжжя пам'ятника гетьману України Івану Виговському в його рідному селі Вигів Коростенського району взято землю, яка буде відвезена на Говерлу. Там, на найвищій точці країни, невдовзі з'явиться монумент на честь єдності та соборності українського народу.

Варто нагадати ті уроки, які дає нам діяльність саме цього гетьмана в контексті нашого державотворення. Іван Виговський був правою рукою Богдана Хмельницького. 5 вересня 1657 року його обрали гетьманом. На той час негативні наслідки тісних зв'язків з Москвою уже далися взнаки, тому гетьман намагався проводити незалежницьку політику, хотів укласти союз із західними державами, створити в Україні нову керівну еліту з освічених, заможних і національно свідомих людей. Це не влаштовувало царський уряд. Спираючись на місцевих «князьків» — високопосадовців Запорозького війська, московські агенти зуміли розпалити ворожнечу в козацькій верхівці, Іван Виговський змушений був добровільно скласти булаву. Його наступником, з обмеженням прав України, зробили Юрія Хмельницького, діяльність якого призвела до сумних наслідків...

Пам'ятник гетьману на його малій батьківщині було встановлено п'ять років тому з ініціативи нинішніх козаків з організації «Поліська січ». Шкатулку з землею з батьківщини Івана Виговського було передано голові обласної молодіжної громадської організації «Студентський магістрат» Віталію Кирилюку **(на знімку)**, який представлятиме Житомирщину на церемонії встановлення національних символів на Говерлі.

Олексій КАВУН.

Житомирщина.

Фото автора.

Тарас Шевченко — генетичний код нації

Учора в Національному музеї літератури, що в столиці, пройшла презентація творчого проекту «Шевченківські читання». До акції, присвяченої наближенню 200-річного ювілею від дня народження Тараса Шевченка, долучилися відомі українські майстри пера та шевченкознавці. За задумом організаторів, Шевченківські читання мають стати періодичним зібранням учених із залученням громадськості. Перша така зустріч збіглася з Днем української писемності та мови. Утім, коли буде наступна — чітко не визначено.

— Мріється, — каже міністр культури і туризму Юрій Богуцький, — щоб наші зібрання-читання проходили досить часто. Власне, до 2014 року нами вже розроблено такий проект зустрічей. До того ж усі виступи і промови, що пролунали сьогодні й виголошуватимуться надалі, ми опублікуємо окремим виданням.

Письменник та Герой України Іван Драч переконаний, що Тарас Шевченко — видатна постать в українській літературі. Але в той же час митця бентежить те, що у тіні перебуває не менш талановите оточення Кобзаря. «Ми скрізь говоримо про Шевченка. А про всіх інших забуваємо. Складається враження, що ми — нація, яка спромоглася народити єдиного генія. А як же Костомаров, Гулак та інші?» — запитує Іван Драч.

З самого початку читань Борис Олійник, голова Українського фонду культури, назвав Шевченка не просто поетом чи художником, а генетичним кодом української нації. І його справді потрібно цінувати, але не за рахунок забуття інших.

Тетяна ГРАДОБЛЯНСЬКА.

■ ФОТОФАКТ

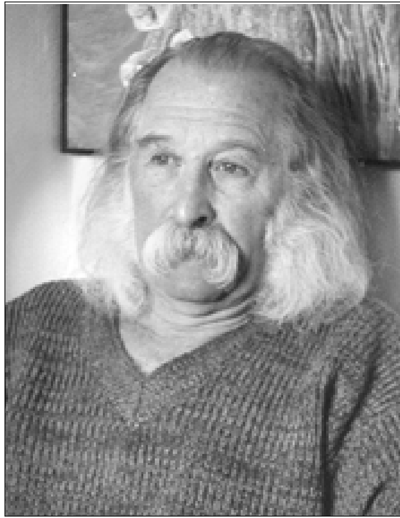

У корейському місті Кімхе на фестивалі кераміки представили найбільший у світі горщик.

Фото Національного агентства новин Республіки Корея Йонхап (Укрінформ).

Іван Марчук: «Я і слова того — геній — вимовляти навіть не хочу, працюю собі потихеньку, а люди хай оцінюють...»

Нещодавно за версією Всесвітньої консультаційної компанії CREATOR SYNECTICS Івана Марчука, єдиного українця, внесено до списку 100 геніїв світу. Він до того ставиться спокійно. Своїм завданням художник бачить кропітку працю. Жодного дня не може уявити без мольберта. Про усе це Іван Марчук розповідав, відвідуючи свою малу батьківщину — Тернопільщину.

Нині його роботи прикрашають експозиції десятків музеїв світу та приватних колекцій. Популярності Іванові Марчукові додало те, що минулого року його прийняли до Міжнародної академії сучасного мистецтва у Римі. Коли помер Пікассо, зізнався на прес-конференції Іван Степанович, і заговорили про те, хто буде його послідовником, він пообіцяв сам собі, що стане ним. У доробку художника — понад 3,5 тисячі робіт, виконаних дев'ятьма видами техніки. Авторство деяких з цих технік належить йому, тому почерк Івана Марчука підробити неможливо. Митець зізнався, що його голова тріщить від того, що ще не зробив. У найближчих планах — чорнобильська тема. Цикл полотен носитиме назву «Опустіле гніздо». А ще останнім часом художник змущений вдаватися до гіперреалізму. Його вражають занедбані сади, смітники і звалища, в яких потопає Україна. Багато поїздивши по світу, він може порівняти, і це порівняння не на нашу користь.

Під час відвідин Тернопільщини Іван Марчук побував у рідному селі Москалівці, що в Лановецькому районі, де народився 12 травня 1936 року. Він дуже любить пору, коли дерева голі, та побродити по рідному саду завадив дощ. А ще художник пообіцяв подарувати свої полотна музею його творчості, якщо такий з'явиться у Тернополі. Місцеві митці, науковці та просвітяни звернулися до керівників міста й області з проханням виділити приміщення під музей Івана Марчука. Як відомо, такий музей мав бути у Києві. За участі Президента України навіть було закладено капсулу на Парковій алеї Андріївського узвозу. Віктор Ющенко пообіцяв, що музей буде збудовано до 70-річчя художника. Однак давно минув ювілей, а його так і нема.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

Бомжі з нічліжки можуть переселитися до підвалів

Бомжі, для яких в Івано-Франківську облаштували будинок нічного перебування, можуть замерзнути в ньому.

В притулку й досі не гріють батареї. Причина, як пояснив директор цього закладу Антон Іваночко, — прориви тепломереж. Наразі відвідувачів нічліжки намагаються зігріти ковдрами, а ще жалісливі люди зносять сюди теплі речі. Дах над головою люди, яким нема де подітися, отримали у лютому цього року. Відтоді тут знаходять тимчасовий прихисток ті, хто вийшов із місць позбавлення волі, колишні випускники інтернатів, у яких немає свого житла, або ж просто громадяни, які з тих чи інших обставин опинилися на вулиці. Холод, який дійшов до Івано-Франківська, знову може загнати їх у підвали, де не так комфортно, зате тепло.

Дарина НАЗАРЧУК.

■ КРИМІНАЛ

Гроші знайшли, а грабіжник утік за кордон

Кілька днів тому невідомий, погрожуючи пістолетом, пограбував відділення Приватбанку в Ленінському районі Запоріжжя. Прихопивши майже 126 тисяч гривень та понад 4 тисячі американських доларів, він зник у вечірніх сутінках.

Згодом правоохоронці встановили, що злочин скоїв громадянин однієї з балканських республік, який проживав у своєї дружини в Запоріжжі. Підозрюваного оголосили в державний розшук. А невдовзі під час проведення санкціонованого обшуку в родичів його дружини правоохоронці знайшли майже 120 тисяч гривень тих викрадених грошей. Слідство у справі триває.

Микола МАНЬКО.

■ СВІТ КОРОТКО

АРГЕНТИНА

Ушанували пам'ять жертв голодомору

Сенат Національного конгресу Аргентини прийняв Декларацію про вшанування пам'яті жертв голодомору 1932—1933 років в Україні. «Вшанувати пам'ять мільйонів дітей, жінок і чоловіків, які втратили життя внаслідок навмисного позбавлення продуктів харчування, що спричинило масовий голод в Україні в 1932—1933 роках», — сказано в Декларації. Парламент також ухвалив висловити солідарність українському народові й українській громаді в Аргентині і закликати міжнародну співдружність до широкого поширення інформації про голодомор в Україні.

ЄС

Європа відкриє кордони для мігрантів

Рада міністрів з питань юстиції і внутрішніх справ ЄС обговорила пропозицію Єврокомісії про запровадження «блакитної карти» для кваліфікованих мігрантів. Директива передбачає, що у разі допуску висококваліфікованого вихідця з третіх країн, він отримає дозвіл на проживання і роботу. «Блакитна карта» надає йому також соціально-економічні права і можливість возз'єднатися з родиною. Крім того, карта спрощує доступ до європейського ринку. Станом на січень 2006 року загальна кількість вихідців із третіх країн у ЄС становила 18,5 млн. осіб.

КИТАЙ

Аварія на шахті: більш як тридцять загиблих

Унаслідок аварії на вугільній шахті у південній китайській провінції Гуйчжоу загинули щонайменше 30 осіб, ще п'ять гірників зникли безвісти. Як передає головне державне управління КНР з нагляду за безпекою на виробництві, аварія сталася в другій половині дня у четвер, коли в вибої перебувало 86 шахтарів. У результаті рятувальних робіт удалося підняти на поверхню 52 шахтаря, однак один із них від отриманих поранень пізніше помер. Пошуки інших тривають.

ПАКИСТАН

Беназір Бхутто під домашнім арештом

Влада Пакистану, де нині діє режим надзвичайного стану, взяли під домашній арешт експрем'єра країни, одного з лідерів опозиції Беназір Бхутто. Раніше Бхутто планувала очолити мітинг опозиції, що його вони мали намір провести в п'ятницю у місті Равалпінді. Будинок оточено поліцією, поруч припарковано броньований поліцейський автомобіль. «Ми намагалися вмовити Беназір Бхутто скасувати демонстрацію, але вона не погодилася, тому в нас не було вибору». Так коментує своє рішення влада. Вона також заарештувала в ніч на п'ятницю кілька тисяч прихильників Бхутто. Затримання відбулися переважно у провінції Пенджаб, а також інших районах країни. Загальна кількість заарештованих — близько п'яти тисяч осіб.

ДЕНЬ

СУБОТА, 10 ЛИСТОПАДА 2007 ■ № 207 (4207)

У Братиславі відбулися українсько-словацькі переговори про місцевий прикордонний рух *(Укрінформ)*

ООН встановила Міжнародний день демократії, який відзначатиметься щорічно 15 вересня *(Укрінформ)*

■ ОФІЦІЙНО

ПОСТАНОВА ЦЕНТРАЛЬНОЇ ВИБОРЧОЇ КОМІСІЇ

Про визнання Гаркуші О. М. таким, який відмовився від депутатського мандата, та визнання обраною народним депутатом України Ващук К. Т.

Відповідно до статті 5, пункту 1 частини другої статті 11, статті 99 Закону України «Про вибори народних депутатів України», беручи до уваги заяву Гаркуші Олексія Миколайовича, обраного народним депутатом України в багатомандатному загальнодержавному виборчому окрузі на позачергових виборах народних депутатів України 30 вересня 2007 року, включеного до виборчого списку виборчого блоку політичних партій «Блок Литвина» (Народна Партія, Трудова партія України) під № 4, про відмову від депутатського мандата, на підставі постанови Центральної виборчої комісії від 11 серпня 2007 року № 95 «Про реєстрацію кандидатів у народні депутати України, включених до виборчого списку виборчого блоку політичних партій «Блок Литвина» (Народна Партія, Трудова партія України), на позачергових виборах народних депутатів України 30 вересня 2007 року» та протоколу Центральної виборчої комісії про результати виборів народних депутатів України від 15 жовтня 2007 року, керуючись статтями 12, 13, пунктами 1, 15 статті 19 Закону України «Про Центральну виборчу комісію», Центральна виборча комісія **постановляє:**

1. Визнати обраного народним депутатом України в багатомандатному загальнодержавному виборчому окрузі на позачергових виборах народних депутатів України 30 вересня 2007 року Гаркушу Олексія Миколайовича таким, який відмовився від депутатського мандата.

2. Визнати обраною народним депутатом України в багатомандатному загальнодержавному виборчому окрузі Ващук Катерину Тимофіївну, 1947 року народження, освіта вища, заступника Голови Народної Партії, проживає в м. Києві, включену до виборчого списку кандидатів у народні депутати України «Блоку Литвина» під № 21.

3. Цю постанову оприлюднити в газетах «Голос України» та «Урядовий кур'єр».

4. Цю постанову видати представнику «Блоку Литвина» в Центральній виборчій комісії з правом дорадчого голосу та надіслати Гаркуші О. М., Ващук К. Т.

Голова Центральної виборчої комісії В. ШАПОВАЛ

м. Київ
8 листопада 2007 року,
№ 556.

ПОСТАНОВА ЦЕНТРАЛЬНОЇ ВИБОРЧОЇ КОМІСІЇ

Про внесення змін до складу окружних виборчих комісій, затвердженого постановою Центральної виборчої комісії від 13 серпня 2007 року № 99 «Про утворення окружних виборчих комісій територіальних виборчих округів з позачергових виборів народних депутатів України 30 вересня 2007 року»

Розглянувши особисті заяви членів окружних виборчих комісій територіальних виборчих округів № 51 та 211, відповідно до пункту 1 частини третьої, частин четвертої, сьомої статті 37 Закону України «Про вибори народних депутатів України», керуючись статтями 12, 13, пунктами 1, 2 статті 19 Закону України «Про Центральну виборчу комісію», Центральна виборча комісія **постановляє:**

1. Припинити достроково повноваження таких членів окружних виборчих комісій:

територіальний виборчий округ № 51
(Донецька область):

Ткачук Володимир Михайлович, секретар окружної виборчої комісії, 1972 року народження, освіта вища, проживає в місті Слов'янськ Донецької області — від депутатської фракції «НАША УКРАЇНА»;

територіальний виборчий округ № 211
(Чернігівська область):

Лаврентьєв Анатолій Володимирович, голова окружної виборчої комісії, 1931 року народження, освіта вища, проживає в місті Чернігові — від депутатської фракції Партії регіонів.

2. Призначити секретарем окружної виборчої комісії такого її члена:

територіальний виборчий округ № 51
(Донецька область):

Панішев Ігор Веніамінович, 1959 року народження, освіта вища, проживає в місті Слов'янськ Донецької області — від депутатської фракції «Блок Юлії Тимошенко».

3. Цю постанову надіслати окружним виборчим комісіям територіальних виборчих округів № 51 та 211.

4. Опублікувати цю постанову в газетах «Голос України», «Урядовий кур'єр» та у відповідних регіональних друкованих засобах масової інформації.

Голова Центральної виборчої комісії В. ШАПОВАЛ

м. Київ
8 листопада 2007 року,
№ 557.

Після Нового року грузини оберуть президента

Президент Грузії Михайло Саакашвілі оголосив про проведення дострокових президентських виборів 5 січня 2008 року. Одночасно він запропонував провести плебісцит щодо дати парламентських виборів. Глава держави також пообіцяв, що найближчими днями буде скасовано надзвичайний стан.

Тим часом Генпрокуратура Грузії порушила справу за фактом масових заворушень у Тбілісі 7 листопада. Мова йде про загальне розслідування подій у Тбілісі в день, коли в центрі грузинської столиці відбулися масові сутички прихильників опозиції з поліцією і спецназом під час розгону мітингувальників, котрі вимагали відставки президента і проведення дострокових парламентських виборів. За даними Міністерства охорони здоров'я Грузії, у сутичках потерпіло майже 600 чоловік. У лікарнях нині залишається близько 20 чоловік.

Відповідь на звернення вчених, літераторів і митців Грузії, опубліковане в «Голосі України» 6 листопада цього року

Дорогі побратими і посестри! Ми з вами, звичайно, не збираємось зі своїм уставом ходити в чужий монастир, чи, як на дипломатичну лексику, — втручатися у внутрішні справи суверенних держав. Але духовний, гуманітарний простір — неподільний, і, Слово, як його магнето, не потребує віз і дипломатичних недомовок.

На жаль, дехто священне право народу на суверенітет трактує як відрубність, як хуторянську замкнутість. Що й сталося після розпаду Союзу. Ми за ним не плачемо, але, заради правди, скажемо: тоді ми знали, що діється, принаймні в літературі як в Грузії чи Узбекистані, як в Литві чи Росії, так і в Україні чи Казахстані...

Одне слово, тоді ми (пам'ятається) висунули гасло: «Поети всіх країн, єднайтеся!». Нині ж зачинилися по своїх національних квартирах. Куди вже далі, коли об тім, що хтось із побратимів по цеху пішов за вічну межу, ми дізнаємось десь за місяць!

Тому ваше зболене звернення, дорогі грузинські колеги, і глибоко та гірко вразило, і водночас збудило надію на те, що ми таки почнемо відновлювати наше гуманно-гуманітарне побратимство! Зрозуміло, що давати вам якісь поради чи рекомендації я не осмілюсь. То паче, що у нас в Україні не кращі справи: ось уже кілька років іде цілеспрямована атака на наші національні святині. Під забудови зносяться пам'ятні історичні будівлі і знаки. Забудова ведеться хаотично, що взагалі міняє історичний профіль Києва.

У самій же столиці зачиняються останні книгарні під виглядом чергової перебудови Хрещатика. По суті, знищено музей історії Києва, а нині вже «добивають» і його дирекрису.

Черга дійшла до останніх на Хрещатику книгарень «Знання», письменницької «Сяйво» і «Наукової думки».

Намагаються «закрити» для мистецтва відомий у всьому світі осередок культури — Андріївський узвіз.

Можна тільки поділитися рідним національним, вельми сумним досвідом. Застережу лише, що всі наші апелювання, закриті й відкриті листи-звернення до президентських і нижчих поверхів влади, по суті, нічого не дали. Свідчу це, як один із підписантів таких звернень.

Але, зневірившись у рідній владі, українська інтелігенція не впала у зневіру і не опустила рук. Працівники музеїв, літератори й митці усіх жанрів започатковують широкомасштабну акцію на захист національного культурного середовища. Знані наші письменники й видавці брати Капранови разом з гуртом митців, учених і музейних працівників ініціюють скликання надзвичайних зборів під гаслом: «Україна — зона культурного лиха». Оргкомітет зборів уже створив інтернет-ресурс з нагромадження даних про блюзнірства, вчинені проти пам'яток історії, музеїв, бібліотек. Усі ці ганебні викиди не лише фіксуватимуться у відкритому сайті, а й на основі них складатимуть «чорні списки ворогів культури», супроти яких вчинятимуть рішучі громадські дії.

Можливо, дорогі грузинські побратими, щось і вам знадобиться з цього українського досвіду. Але вже сам той факт, що ми знаходимо одне одного, аби солідаризуватися в борні проти губителів національного ідентитету — утверджує надію в перемогу нашої справи.

Саме сьогодні для обох народів особливо оптимістично гримлять слова Тараса Шевченка з його відомої грузинам поеми «Кавказ»:

«Боріте́ся! Поборете! Вам Бог помагає!»

Хотів, було, так і завершити цього поміркованого листа. Але останні події в Тбілісі зобов'язують мене сказати недвозначно: «Такої «демократії» не потрібно ні грузинам, ні українцям! Тримайтеся, побратими! Ми — з вами!»

Довічно залюблений в мудрий і мужній грузинський народ ваш Борис ОЛІЙНИК.

■ СПОРТ

За маршрутом: Париж—Рабат—Київ

Футбол. Тренер збірної Франції Раймон Доменек назвав склад команди на товариську гру проти Марокко (16 листопада) та на заключний матч відбору до Євро-2008 проти України (21 листопада).

Воротарі — Себастьян Фре («Фіорентина», Італія), Мікаель Ландро (ПСЖ), Ульріш Раме («Бордо»); **оборонці** — Ерік Абідаль, Ліліан Тюрам (обидва — «Барселона», Іспанія), Себастьєн Скіллачі, Франсуа Клер (обидва — «Ліон»), Патріс Евра («Манчестер Юнайтед», Англія), Вільям Галлас, Санья Бакарі (обидва — «Арсенал», Англія); **півоборонці** — Алу Діарра («Бордо»), Лассана Діарра, Матьє Фламіні (обидва — «Арсенал», Англія), Клод Макелеле («Челсі», Англія), Жером Ротен (ПСЖ), Жеремі Тулалан («Ліон»), Самір Насрі («Марсель»); **нападники** — Ніколя Анелька («Болтон», Англія), Карім Бензема, Сідней Гову, Хатем Бен Арфа (усі — «Ліон»), Тьєррі Анрі («Барселона», Іспанія), Флоран Малуда («Челсі», Англія), Франк Рібері («Баварія», Німеччина).

Лише результати

Кубок УЄФА. Груповий раунд. 8 листопада.

Група А. «Нюрнберг» (Німеччина) — «Евертон» (Англія). 0:2. «Евертон» — 6 очок, «Зеніт» — 4, АЗ (Нідерланди) — 1, «Нюрнберг», «Лариса» (Греція) —по 0.

Група В. «Копенгаген» (Данія) — «Панатінаїкос» (Греція). 0:1. «Абердин» (Шотландія) — «Локомотив» (Росія). 1:1. «Панатінаїкос» — 6, «Локомотив» — 2, «Атлетіко» (Іспанія), «Абердин» — по 1, «Копенгаген» — 0.

Група С. «Млада-Болеслав» (Чехія) — «Вільярреал» (Іспанія). 1:2. «Фіорентина» (Італія) — «Ельфсборг» (Швеція). 6:1. «Фіорентина», «Вільярреал» — по 4, АЕК (Греція), «Ельфсборг» — по 1, «Млада-Болеслав» —0.

Група D. «Ренн» (Франція) — «Бранн» (Норвегія). 1:1. «Динамо» (Хорватія, Загреб) — «Базель» (Швейцарія). 0:0. «Базель» — 4, «Гамбург» (Німеччина) — 3, «Динамо», «Бранн», «Ренн» — по 1.

Група Е. «Спартак» (Росія, Москва) — «Байєр» (Німеччина). 2:1. «Тулуза» (Франція) — «Спарта» (Чехія). 2:3. «Цюріх» (Швейцарія), «Спарта», «Спартак», «Байєр» — по 3, «Тулуза» — 0.

Група F. «Баварія» (Німеччина) — «Болтон» (Англія). 2:2. «Аріс» (Греція) — «Црвена Звезда» (Сербія). 3:0. «Баварія» — 4, «Аріс» — 3, «Болтон» — 2, «Брага» (Португалія) — 1, «Црвена Звезда» — 0.

Група G. «Хапоель» (Ізраїль, Тель-Авів) — «Тоттенгем» (Англія). 0:2. «Ольборг» (Данія) — «Андерлехт» (Бельгія). 1:1. «Андерлехт» — 4, «Тоттенгем», «Гетафе» (Іспанія) — 3, «Ольборг» — 1, «Хапоель» —0.

Група Н. «Галатасарай» (Туреччина) — «Гельсінборг» (Швеція). 2:3. «Аустрія» (Австрія, Віде) — «Бордо» (Франція). 1:2. «Бордо» — 6, «Гельсінборг» — 4, «Паніоніс» (Греція) — 1, «Австрія», «Галатасарай» —по 0.

Надзвичайний і Повноважний посол Республіки Польща в Україні Яцек Ключковськи під час дискусії на тему «Шанси і виклики, пов'язані з ЄВРО-2012, — політичні та економічні аспекти співпраці Польщі й України», яка відбулася вчора у Посольстві Республіки Польща в Україні.

Фото Івана ТИХОГО (Укрінформ).

2 листопада. Кіровоградська область. У м. Новомиргород у школі інтенсивної педагогічної корекції ім. Ю. Гагаріна під час ремонту завалився спортзал, внаслідок чого загинуло троє людей.

3 листопада. Сімферополь. Традиційний осінній сільськогосподарський ярмарок.

4 листопада. Київ. У рамках «Європейського тижня якості в Україні» відкрилася виставка «100 найкращих товарів України».

5 листопада. Львівська область. Пам'ятник репресованим та переселеним під час операції «Вісла» відкрили та освятили у селі Пасіки-Зубрицькі Пустомитівського району.

6 листопада. З нагоди 64-ї річниці визволення Києва від фашистських загарбників відбулося покладання квітів до пам'ятника героям-танкістам.

7 листопада. Київ. Мітинг проти порушення конституційних прав чорнобильських громадських організацій представниками столичної влади.

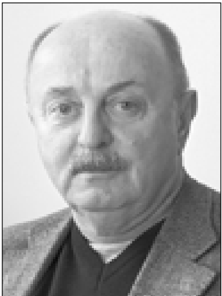

8 листопада. У столичному експоцентрі «Спортивний» відкрито виставку «Книжковий світ—2007».

Сім днів із життя країни очима фотокореспондентів Андрія НЕСТЕРЕНКА та Укрінформу.

Полювання на мамонта

Президент України В. Ющенко своїм Указом від 2 жовтня 2007 року №941//2007 наказав Фонду державного майна України зупинити будь-які дії стосовно належного державі майна Криворізького гірничо-збагачувального комбінату окислених руд (КГЗКОР), а секретареві Ради національної безпеки і оборони України забезпечити підготовку до розгляду на найближчому засіданні РНБО України питання вдосконалення державної політики у сфері приватизації, зробивши акцент на деякі аспекти роздержавлення об'єктів гірничо-металургійного комплексу.

Проблему КГЗКОРу наш Президент обговорював із румунським колегою Траяном Бесеску під час свого офіційного візиту до цієї країни в останній день жовтня 2007 року. А першого листопада В. Ющенко у своєму секретаріаті провів нараду з керівниками міністерств, відомств, СБУ, Генпрокуратури та представниками декількох фінансово-промислових груп, що здійснюють діяльність в гірничо-металургійній галузі. Знову-таки з приводу КГЗКОРу.

Безперечно, у читачів нашої газети виникло закономірне запитання: що це за об'єкт КГЗКОР, долею якого опікуються президенти, керівники урядів, міністри, високопосадовці декількох країн. Що то за комбінат, у привласненні якого зацікавлені могутні фінансово-промислові групи?

За відповіддю на це запитання «Голос України» звернувся до відомого металурга, доктора технічних наук, професора, члена-кореспондента Національної академії наук України **Валерія МАЗУРА**, *який декілька років працював на високих посадах в урядових установах і адміністрації Президента України. У 1995—1997 роках — міністром промисловості України. Він безпосередньо займався проблемами, пов'язаними з КГЗКОРом.*

Нам завдано мільярдних збитків

— Валерію Леонідовичу, що представляє собою недобудований КГЗКОР і який інтерес саме нашої держави у розв'язанні пов'язаних з ним проблем?

— Спорудження КГЗКОРу розпочалось 1985 року відповідно до багатосторонньої угоди між СРСР і країнами — членами Ради економічної взаємодії (РЕВ) та двосторонніх угод, підписаних СРСР у 1986—1987 роках з СРР, ЧССР, НДР і НРБ. Проектна потужність комбінату становить 10 млн. тонн котунів на рік, потужність першої черги 6,6 млн. тонн котунів. Основний виробничий комплекс комбінату розташований в місті Долинська Кіровоградської області. Його допоміжні виробництва та інфраструктура займають площі на території трьох областей України. Кошторисна вартість комбінату становила 2,4 млрд. доларів США. Будівельно-монтажні роботи виконано приблизно на 70 відсотків. Це величезний промисловий об'єкт, своєрідний монстр, мамонт, динозавр, яких одиниці в світі. У 1998 році будівництво комбінату було зупинено переважно внаслідок розвалу СРСР, всього соціалістичного табору і кризового стану на той час економік держав — учасниць будівництва.

— А яка необхідність і мета будівництва КГЗКОРу? Чому на першому етапі в будівництві КГЗКОРу брали участь Румунія, Словаччина, Німецька Демократична Республіка та Болгарія?

— Одним із головних завдань КГЗКОРу було забезпечення залізорудною сировиною, котунами металургійних комбінатів зазначених країн соціалістичного табору. По інерції Румунія та Словаччина постачали обладнання і продовжували будувати окремі об'єкти КГЗКОРу вже після отримання нашої незалежності. Фінансування здійснювалось із бюджетних коштів. Орієнтовно Румунія витратила на КГЗКОР близько 500 млн. доларів США. Словаччина — вдвічі менше, але також значні кошти. Україна витратила майже 900 млн. доларів США лише на обладнання та роботи із зведення об'єктів КГЗКОРу. Але, крім цього, слід врахувати інші витрати — витрати України на створення умов для будівництва КГЗКОРу. Тут цифри будуть в декілька разів більші.

— Валерію Леонідовичу, а яку користь від будівництва КГЗКОРу мала Україна на стадії його проектування? Не можна заперечувати, що за часів СРСР такі грандіозні проекти детально і всебічно опрацьовувались.

— Безумовно, опрацьовувались. Крім зазначених обставин політичного характеру, КГЗКОР проектували, виходячи з того, що цей комбінат перероблятиме слабомагнітні окислені руди, які попутно видобуваються разом з магнітними і складаються у відвали. Окислених руд у відвалах накопичилось більш як 2,5 млрд. тонн. Процес накопичення відвалів розкривних порід триває і потребує відведення під них додаткових земель сільськогосподарського призначення. КГЗКОР у разі використання як сировини окислених руд із відвалів повинен розв'язувати екологічні проблеми Кривбасу, зокрема, і шляхом можливого скорочення і закриття фізично зношених, застарілих аглофабрик. На сьогодні поліпшення екології в Кривбасі та інших гірничо-металургійних регіонах має бути одним із головних пріоритетів держави. Тому будь-які зміни в проекті будівництва КГЗКОРу і відхід від використання накопичених відвалів, заміна криворізьких окислених руд на російський залізорудний концентрат в якості сировини, з точки зору національних інтересів, неприпустимі. Хоча нині чітко простежується намагання деяких зацікавлених осіб завозити сировину саме з Росії. А це не відповідає ідеї будівництва комбінату. Треба переробляти свої породи, а не служити звалищем для відходів із завезеної сировини.

— А що, проблема відведення нових площ під хвостосховища гірничо-збагачувальних комбінатів так загострюється, що треба невідкладно приймати відповідні рішення на найвищому державному рівні?

— Це потрібно було робити давно. Сьогодні наповнення хвостосховищ гірничо-збагачувальних комбінатів Кривбасу досягло критичної межі, але скидання шламів до них триває. Це загрожує техногенною екологічною катастрофою. Фахівці розуміють небезпеку. Але всі заплющують очі і сподіваються, що пронесе. У нас звикли, що героїчні дії починаються вже після катастрофи. А треба упереджувати надзвичайні ситуації. Сьогодні, наприклад, до Президента і Прем'єр-міністра України звертається ВАТ «Південний гірничо-збагачувальний комбінат» (ВАТ «ПГЗК») з питанням відведення

Заміна криворізьких окислених руд на російський залізорудний концентрат в якості сировини, з точки зору національних інтересів, неприпустима

землі під розміщення і будівництво нового хвостосховища, бо вільних ємкостей для складування відходів збагачення (хвостів) на наявних хвостосховищах, відверто скажімо, немає. Але як треба сьогодні розуміти поняття «відведення землі»? Земля в нинішніх умовах — це товар, і кожний її квадратний метр коштує величезні гроші. Тому про відведення за спасибі треба забути назавжди. Не буде вже такого. Тим паче що Земельним кодексом України не передбачена навіть можливість викупу земельних ділянок під промислові об'єкти, котрі не належать державі. Розмови про те, що шламосховища гірничо-збагачувальних підприємств є природоохоронними об'єктами, викликають сумну посмішку, бо, по суті, це висновок з точністю до навпаки. ВАТ «ПГЗК» не є державним підприємством. Але проблема хвостосховищ від цього не зникає. КГЗКОР може позбавити гостроту цієї екологічної проблеми.

— Але ж для будівництва КГЗКОРу також були відведені величезні площі землі.

— Так. Під будівництво КГЗКОРу і його інфраструктури задіяно багато тисяч гектарів землі. На ній вже щось споруджено, і шляху назад немає. Внаслідок будівництва КГЗКОРу Україні завдано мільярдних збитків за рахунок втрати величезних площ орних земель (чорноземів), знищення (перенесення) деяких поселень, спотворення розвитку Долинська. Тепер очевидно, що Україна стала постраждалою стороною внаслідок спільного рішення країн — членів РЕВ про спорудження КГЗКОРу.

— Виходить, що Україна повинна ставити питання перед Румунією, Словаччиною та іншими країнами, які спільно приймали рішення про будівництво цього монстра, про відшкодування Україні завданих втрат. Мабуть, саме в такому напрямі В. Ющенко і вів розмову з президентом Румунії Траяном Бесеску?

— Я не був присутній на цих переговорах. Але на всіх попередніх обговорювались лише фінансові претензії Румунії та Словаччини до України за внесок в будівництво КГЗКОРу. Німці та болгари відмовились від таких претензій. На жаль, у 1993—1994 роках Україна, на мій погляд, припустилася юридичної помилки, прийнявши на себе зобов'язання СРСР по КГЗКОРу перед Румунією та Словаччиною під тиском цих країн. І навіть почала відвантажувати котуни в Румунію як розрахунки за будівництво КГЗКОРу. Цими кроками Україна значно послабила свої правові позиції щодо відшкодування збитків. Але сьогодні під час проведення аудита і оцінки внеску і втрат кожної з країн обов'язково треба врахувати вартість землі, використаної під будівництво КГЗКОРу. Я гадаю, що саме для оцінки внеску України в КГЗКОР і відстоювання національних інтересів на нараду до Президента були запрошені СБУ та Генпрокуратура. Мова йде про мільярди доларів, що може не втратити, а отримати наша держава у разі приватизації навіть недобудованого КГЗКОРу.

— А чому ж тоді понад десять років питання добудови КГЗКОРу перебувало у млявому стані, а тепер набуло певної гостроти?

— Причин багато. **По-перше**, у зв'язку із постійним нарощуванням обсягів виробництва сталі у світі зростає потреба в залізорудній сировині, отож і зростають ціни на неї. Так, очікується, що в найближчий рік тільки один Китай вийде на рівень виробництва 490 млн. тонн сталі на рік, тобто збільшить обсяги виплавки сталі на 15 відсотків. Об'єктивно виникає гострий дефіцит залізорудної сировини на міжнародних сировинних ринках. Очікується стрибок її вартості на 15—20, а, можливо, і більше відсотків. Будівництво нових гірничо-збагачувальних комбінатів, що планується і розпочато в деяких регіонах світу, вартісний і довготривалий процес. А сировина потрібна вже сьогодні. Для добудови КГЗКОРу і введення в експлуатацію першої черги комбінату необхідні порівняно невеликі кошти і терміни, бо готовність комбінату становить в середньому 70 відсотків, а деяких об'єктів, наприклад, випалювальних машин, 80—85 відсотків.

По-друге. В Україні, Росії, Румунії, Словаччині майже всі гірничо-металургійні об'єкти вже приватизовані і виявились суперприбутковими. Серед великих гірничо-збагачувальних комбінатів неприватизованим залишився лише недобудований КГЗКОР, який в нинішніх умовах став вкрай перспективним для інвестицій.

По-третє. Сьогодні в гірничо-металургійній галузі України сформувались потужні фінансово-промислові групи, які фінансово і технічно спроможні швидко добудувати КГЗКОР. У попередні роки український бізнес в необхідному для добудови КГЗКОРу обсязі грошей не мав. Тому на нараду до Президента стосовно КГЗКОРу були запрошені керівники ВАТ «Арселор Міттал Кривий Ріг», «Смарт-груп», «Індустріального союзу Донбасу», Маріупольського металургійного комбінату імені Ілліча. Зацікавленість у придбанні КГЗКОРу виявляють також могутні російські компанії, наприклад, ВАТ «Северсталь», ЗАТ «Металлоинвест» та інші.

По-четверте. В Румунії та Словаччині металургійні комбінати, а саме в Галаці, Кошиці та інші, нині належать приватним компаніям. Подейкують, що ці компанії успадкували і належні цим країнам активи в КГЗКОРі. І Румунія, і Словаччина на державному рівні не планують більше брати участі в добудові КГЗКОРу, не передбачають на це коштів в своїх бюджетах, а навпаки готові свої об'єкти на КГЗКОРі, які вони і зараз самі охороняють, продати будь-кому із значним дисконтом. Мабуть, таку можливість і готовність мав на увазі Траян Бесеску на зустрічі з В. Ющенком. Відомо, що попередні розмови на цю тему з румунами раніше вели «Міттал», «Северсталь» та інші компанії.

По-п'яте. Під час «законодавчо розумної» схеми приватизації «Укррудпрому» деякі українські металургійні комбінати не змогли, чи не встигли, придбати активи гірничорудних підприємств і залишились без власної залізорудної бази. Це створює для них істотні труднощі в конкурентній боротьбі з тими заводами, які використовують сировину зі своїх гірничо-збагачувальних

Внаслідок будівництва КГЗКОРу Україні завдано мільярдних збитків за рахунок втрати величезних площ орних земель (чорноземів), знищення (перенесення) деяких поселень, спотворення розвитку Долинська

комбінатів чи шахт. «Обділені» бізнесові групи виступають категорично проти остаточної монополізації ринку залізорудної сировини в Україні. Для держави монополізація також невигідна.

Час повертати борги грошима, отриманими за рахунок пільг

— Як я зрозумів, нині склалися сприятливі умови для продажу КГЗКОРу інвестору, який попередньо викупить у Румунії і Словаччини їх частки в цьому недобудованому об'єкті, і в результаті будуть виконані зобов'язання України за відповідними договорами. Чому ж тоді Президент в своєму указі зазначає про «проблемні аспекти роздержавлення об'єктів гірничо-металургійного комплексу» і підключає до розгляду питання КГЗКОРу Раду національної безпеки і оборони України?

— А тому, що приватизація гірничо-металургійного комплексу України, який коштує до 100 млрд. доларів США, була так відрегульована, що держава, бюджет грошей не отримували. Отримали тільки обіцянки виконувати «інвестиційні зобов'язання». Вигадувались різні схеми приватизації гірничо-металургійних підприємств через укази про заснування незрозумілих об'єднань, ухвалювались закони щодо особливостей приватизації окремих металургійних підприємств і гірничорудної галузі загалом. Невідомо для чого створювались спільні підприємства на базі успішно працюючих заводів та рудників. Передавались в оренду за мізерну плату стратегічні гірничі комбінати тощо. А міжнародні зобов'язання, борги привласнених за безцінь металургійних і не тільки підприємств виплачує держава із бюджету. Прикладів цілком достатньо. Все обгрунтовувалось створенням економічної безпеки держави, поліпшенням інвестиційного клімату для українських бізнесових кіл, національною безпекою України взагалі. Сьогодні всі розуміють, що таким словоблуддям замилювалися очі народу України, навішувалась локшина на вуха. Ніхто в Україні не звик сплачувати дійсну, реальну світову ціну за промислові об'єкти.

Враховуючи наявну традицію, треба очікувати, що дехто забажає і КГЗКОР придбати безплатно, а борги залишити за державою. Кажуть, що якась фірма оцінила вартість внеску України в КГЗКОР лише в 80 млн. доларів США. Коли це справді так, то оцінку «оцінщикам» повинні зробити вже не металурги. Гадаю, саме ці «проблемні аспекти роздержавлення» мав на увазі Президент.

— Як же таке сталося? Невже державні мужі не розуміли наслідків рішень, які приймали?

— Всі все розуміли. Але у Верховній Раді, уряді, інших державних установах завжди було потужне лобі металургійних бізнесових кіл з майже необмеженими фінансовими можливостями. Ці лобістські групи, діючи під гаслами порятунку металургії, захисту галузі від іноземної експансії та інших «обґрунтувань» на базі патріотичних настроїв і протягували потрібні укази, закони, постанови, рішення. А у результаті «маємо те, що маємо». Водночас треба зазначити, що в деяких випадках лобіювання інтересів металургів дало позитивний ефект для економіки держави.

— Треба якимось чином виправляти становище, щось робити.

— Насамперед віддати державі борги. Любов повинна бути взаємна. Можу в порядку обговорення висловити таку крамольну думку, пропозицію, яка, впевнений, у багатьох викличе здивування і нерозуміння. У 1999 році, в найтяжчі часи для економіки України, Верховна Рада ухвалила закон про проведення експерименту в гірничо-металургійній галузі. Згідно з ним провідні підприємства металургії отримали пільги з оподаткування та інші фінансові преференції. Держава істотно підтримала виробництво, що значною мірою спочатку зупинило падіння, а потім забезпечило стабілізацію і зростання техніко-економічних показників гірничо-металургійних підприємств. Підтримка, своєрідний кредит, була своєчасною і ефективною.

В останні роки підприємства гірничо-металургійної галузі отримали значні прибутки за рахунок зростання цін на металопродукцію в п'ять і більше разів порівняно з цінами десятирічної давнини. Може, настав час повернути державі борг, гроші, отримані за рахунок пільг, що діяли під час названого експерименту? Це відкриє додаткове джерело наповнення бюджету України, зменшення його дефіциту. Залучені кошти можуть бути використані на оздоровлення екології в металургійних центрах Кривбасу, Запоріжжя, Дніпродзержинська, Донеччини.

— І все-таки, в який спосіб найбільш доцільно з усіх точок зору роздержавити КГЗКОР?

— Нічого не треба вигадувати. Законодавством України передбачена форма продажу державних об'єктів, в тому числі стратегічного значення, на умовах конкурсу з використанням відкритості пропонування ціни за принципом аукціону. У разі реалізації цієї схеми держава спочатку висуває конкурсні умови, які повинен виконати потенційний покупець об'єкта. Відносно КГЗКОРу обов'язковими умовами має бути попереднє погашення боргових зобов'язань перед іншими країнами і викуп землі, на якій розташований комбінат, виконання певних соціальних зобов'язань та вирішення інших завдань. Далі проводить відкритий аукціон між потенційними покупцями, які зобов'язуються виконати визначені умови конкурсу. Хто на аукціоні заплатить більшу суму за об'єкт, той і буде його власником. Реалізація цієї схеми приватизації КГЗКОРу реальна. До речі, у своєму дорученні від 3 листопада 2005 року Президент України зобов'язав до 1 березня 2006 року вжити заходів щодо продажу державної частки у майні КГЗКОРу, зокрема, забезпечити проведення відповідного конкурсу. Тобто, ще два роки тому В. Ющенко доручав саме продати державну частку на відповідному конкурсі, а не щось інше. А ще раніше Кабінет Міністрів України постановою №1903 від 16 жовтня 1999 року зобов'язав низку міністерств створити на базі КГЗКОРу акціонерне товариство. Не створили ані ВАТ, ані ЗАТ. Не всі доручення у нас виконуються. На превеликий жаль.

Безумовно, прийнятими з позицій інтересів держави можуть виявитися й інші схеми, в тому числі із створенням спільного підприємства з інвестором. Питання тільки ціни, а головне — прозорості та публічності процесу приватизації КГЗКОРу, виходячи із національних інтересів України.

Вів розмову Леонід БРОВЧЕНКО.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Може, настав час повернути державі борг, гроші, отримані за рахунок пільг, що діяли під час названого експерименту?

З іменем «Полтава» на борту

■ ЦІКАВІ ПОДРОБИЦІ

У ці дні 45 років тому людство вперше опинилося на межі ядерної катастрофи, спровокованої подіями навколо Куби. Але мало хто знає, що в центрі міжнародного скандалу було тоді судно «Полтава». Адже саме на цьому кораблі були доставлені на Острів Свободи перші радянські ракети, що й стало причиною так званої Карибської кризи, що ледь не призвела до «обміну» ядерними ударами між США та СРСР. Лише в останній момент тодішній президент США Джон Кеннеді та радянський лідер Микита Хрущов знайшли порозуміння. Сама ж «Полтава» ще не раз курсувала між СРСР та Кубою, але вже з мирними вантажами на борту. Сліди корабля, прописаного в Одесі, губляться на початку 90-х.

А не так давно відзначив своє 20-річчя сторожовик «Полтава». Сьогодні — це єдиний в Україні корабель, названий на честь обласного центру. А от раніше назва «Полтава» була доволі популярна на флоті — і в Російській імперії, і в Радянському Союзі.

...Перша «Полтава» була закладена невдовзі після Полтавської битви (це визначило й назву корабля) — 5 грудня 1709 року. Парусний лінкор став «первістком» Адміралтейської верфі у Петербурзі, а отже, й першим російським кораблем на Балтійському морі. Його будівельниками офіційно були зареєстровані Федір Скляров та Петро Михайлов (тобто сам цар), за проектом яких і спорудили «Полтаву». Унікальність двопалубного судна полягала не лише в його технічних характеристиках (довжина — 34,6 м, ширина — 11,7 м, глибина трюму — 4,6 м) та озброєнні з 54 гармат, розміщених у кількох рівнях, а й у шикарному оздобленні. Досить згадати, що корма та деякі інші частини корабля були прикрашені дерев'яним різьбленням із зображенням алегоричних картин битви під Полтавою.

У червні 1712 року «Полтаву» було спущено на воду, а ще через рік вона стала флагманським кораблем Петра І. Відтоді впродовж 20 років парусник перебував у складі флоту. Це рекордний термін служби для кораблів такого класу: лише у 1732 році «Полтаву» зрештою відправили у «відставку», розібравши «на дрова».

Наступна «Полтава» з'явилася у складі Російського флоту через... 185 років: 25 жовтня 1894 року спустили на воду названий на честь нашого міста ескадрений броненосець. На той час за своїми технічними характеристиками (довжина — 114,3 м, ширина — 21,3 м, швидкість — 16 вузлів, дальність плавання — 3750 миль), ступенем захисту та озброєнням судно було одним з найсучасніших бойових кораблів світу. Його екіпаж складався з... 630 чоловік! Однак на «доводку» броненосця пішло загалом аж шість років, і лише в 1900 році «Полтава» поповнила флот. Ще драматичнішою була сама доля корабля. Своє бойове хрещення він прийняв у Жовтому морі — під час перших сутичок з японцями. А вже 20 грудня 1904 року, в розпал російсько-японської війни, судно напередодні здачі Порт-Артура... «добровільно» затопили в місцевій бухті. Однак воно все ж дісталося ворогові: японці підняли «Полтаву», реконструювали її і вже через місяць під назвою «Танго» зарахували броненосця до складу імператорського флоту Японії.

Парусник «Полтава» та марка, випущена на його честь.

Під час Першої світової війни, в 1916 році, коли Японія і Росія на деякий час знову стали союзниками, росіяни після тривалих і важких переговорів викупили «Танго-Полтаву» (разом з деякими іншими кораблями) в японців. Але якщо «Пересвєту» і легендарному «Варягу» знову повернули свої імена, то «Полтаву» вкотре перейменували — на «Чесму», бо початкову назву вже носив новий дредноут Балтійського флоту.

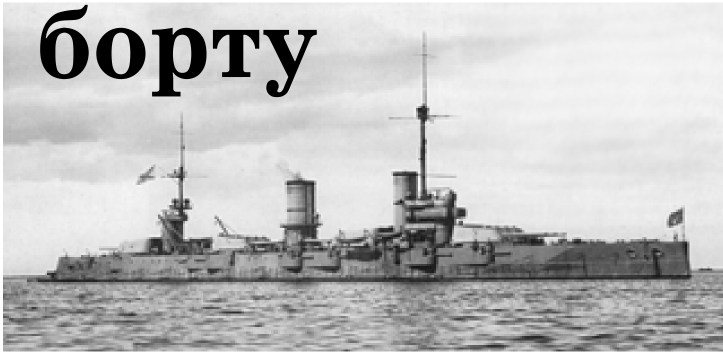
Це — збудований за два роки на Новоадміралтейській верфі в Петербурзі лінійний корабель «Полтава», що з'явився у складі Балтфлоту 4 грудня 1914 року. Командиром його, до речі, невдовзі став колишній старший офіцер легендарного «Варяга» С. Зарубаєв, який після революції перейшов на бік радянської влади і навіть деякий час командував Балтійським флотом, але загинув за нез'ясованих обставин.

Суховантаж «Полтава».

Злий фатум переслідував і саму «Полтаву». Так всерйоз і не повоювавши у Першій світовій, лінкор «перечекав» революцію в Петроградському військовому порту, де в листопаді 1919 року сильно постраждав внаслідок пожежі. Коштів на його відновлення весь час не вистачало, в 1925 році дредноут навіть частково демонтували і «роззброїли» для відновлення інших однотипних кораблів, а в 1926-му ще й... перейменували на «Фрунзе». На початку 30-х лінкор збиралися перебудувати на лінійний крейсер, потім — на авіаносець, однак ці плани так і залишилися планами. 1 грудня 1940 року корабель остаточно розформували, і списане судно на початку 1941-го передали... «Головвторчормету». Порізати корабель не встигли — почалася війна, тому він встиг нарешті «повоювати»: корпус лінкора перетягли на мілководдя Ленінградського морського каналу, де він мав захищати місто від обстрілів німецькими сторожовиками та «малими мисливцями». У травні 1944 року останки колишньої «Полтави» відбуксирували до Туруханних островів у Ленінграді, де «Головвторчермет» таки закінчив недовершену перед війною справу.

До речі, під час Великої Вітчизняної у складі радянського флоту з'явилася ще одна «Полтава». Таку назву дістав побудований у 1921 році в США вантажний корабель, що надійшов до СРСР в рамках ленд-лізу. Протягом 1944 року «Полтава» працювала на Далекому Сході, але через технічні неполадки того само року її повернули американцям. Та за два роки в складі Далекосхідного пароплавства (ДСМП) з'явилася нова «Полтава»! Звісно, новою була лише назва, оскільки цей суховантаж теж був збудований 1921 року, але в Англії. Отримали ж судно за репарацією від переможеної Німеччини, де воно називалося «Videggen». З 1947 до 1951 року «Полтава» трудилася в так званому Радянсько-Корейському товаристві, а після повернення ще сім років — у ДСМП, аж доки в 1958 році корабель не списали «на пенсію». 37 років трудового стажу (включаючи війну) — досить непоганий результат для суден такого типу.

Броненосець «Полтава».

Ми ледь не забули про ще одну «Полтаву». Цю назву у 1909 році дістало вантажно-пасажирське судно, збудоване на замовлення Росії в тій само Німеччині. Свою трудову вахту корабель теж ніс на Далекому Сході, де під час революції опинився в складі так званого Доброфлоту. У свій останній рейс «Полтава» в 1917 році вирушила з Владивостока до Шанхая з вугіллям на борту, однак на підході до китайського порту судно затонуло внаслідок «навігаційної аварії».

Символічно, що у повоєнний час найзнаменитішою «Полтавою» став однойменний танкер, що теж ішов, ішов, та не дійшов до Китаю. Але не через аварію, а через теракт: у 1954 році його захопили чанкайшисти. Танкер з екіпажем було доставлено до Тайваню, де місцева влада почала переговори з моряками, щоб схилити їх до переходу на бік «справжньої свободи і демократії». Поселили на розкішній віллі, поїли, годували, «підсовували» жінок... Коли ж і це не подіяло, всіх кинули до концтабору, почали катувати... Героїчними зусиллями деяким членам екіпажу вдалося невдовзі вирватися з неволі, для інших шлях на Батьківщину розтягнувся на довгі роки...

Утім, є одне «але»: радянський корабель у 1954 році справді захопили чанкайшисти, але звався він не «Полтава», а... «Туапсе». А випадок з екіпажем танкера «Полтава» — це сюжет двосерійного фільму «Надзвичайна подія», відзнятого на основі реальних фактів кінематографістами студії імені Олександра Довженка. Стрічка, в якій одну з головних ролей (веселого й мужнього матроса з Одеси) зіграв молодий актор В'ячеслав Тихонов, стала в СРСР лідером прокату 1959 року — 47,5 млн. глядачів!

Нарешті вже у вересні 1987 року на Середньо-Невському суднобудівному заводі зійшов зі стапелів великий ракетний катер «Комсомолець Полтавщини», який увійшов до складу Чорноморського флоту. Однак після його розподілу між Україною та Росією судно в 1992 році «відійшло» росіянам, які перейменували його на Р-160. У 1997 році катер модернізували, й нині під назвою МАК-160 він досі несе службу в складі Каспійської військової флотилії.

І все ж принаймні одна «Полтава» в Росії таки залишилася. Це універсальний суховантажний корабель типу «Велика Волга» (так звана самохідна баржа), що курсує через Волго-Донський канал між Москвою-рікою та Волгою. Нещодавно він теж потрапив в аварію, зіткнувшись з такою само самохідною баржею «Ока». Але все минулося благополучно...

Ось така історія. Не обійшлося в ній і без курйозів. Так, за часів російсько-турецької війни в одній із севастопольських бухт швартувалася ще одна «Полтава», що була у цих краях одним з найвідоміших кораблів, оскільки тут розташовувалася так звана... плавуча тюрма. Але окрім кількох згадок у спогадах сучасників, жодних відомостей про це судно нам так і не вдалося розшукати.

Таким чином, якщо в сучасній Україні найзнаменитішою «Полтавою» є згадуваний уже сторожовик прикордонної охорони, то в історичному аспекті пальма першості залишається все ж за кораблем петровських часів. На його честь у 1972 році в Радянському Союзі випустили навіть поштову марку, тож та «Полтава» стала в один ряд з найзнаменитішими парусниками світу.

Дмитро СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

Краще погано їхати, ніж добре?

■ ЗА ЛИСТОМ ЧИТАЧА

Конфлікт у Старій Богданівці Миколаївського району почався в травні. Із перемінними спалахами і спадами він триває і досі. Тоді, майже півроку тому, конкурс на право перевозити мешканців передмістя виграло підприємство «Авто». Але результати конкурсу задовольнили не всіх селян. Вони порахували, що «прибулець» не зможе і не захоче дотримуватися всіх умов перевезень, до яких так звикли люди.

Більше десяти років на маршруті «Стара Богданівка—Миколаїв» працював приватний підприємець Анатолій Бондар. Анатолій Миколайович, власник «ПАЗика», добре вивчив особливості місцевого перевезення. З огляду на побажання односільчан, він встановив зручний розклад руху автобусів. По дорозі зі Старої Богданівки забирав пасажирів сусіднього Кіровського, Великої Коренихи і дачників. Проїжджав і по самій Старій Богданівці, зупиняючись ледь не біля кожної хати. У Миколаєві забирав людей не від приміського автовокзалу, де сьогодні пасажирові ніде стати, щоб очікувати автобуса, а з двох «точок» — Центрального ринку і кінотеатру «Іскра».

Пропонував приватний підприємець і додаткові «бонуси». Він перевозив пільговиків, безкоштовно — дітей до школи, а на прохання пенсіонерів купував для них у місті ліки, продукти, виконував інші прохання. Загалом, справді став «своїм» для мешканців села, а люди звикли до безвідмовного водія і нікого іншого пускати на свою територію не бажали.

— Навіщо нам щось змінювати, — обурюється Клавдія Іванівна Мавродій, — якщо людина нормально працює? — Добра добувши, кращого не шукай, — приєднується до неї Таміла Яківна Рева. — Не бажаємо іншого перевізника, — категорично заявляє Віктор Гарусенко. Делегація від старобогданівців прийшла захистити свого водія до облдержадміністрації. Керівник області Олексій Гаркуша погодився з представниками сільської громади в тому, що їхню думку слід було враховувати під час проведення конкурсу і визначення переможця. Але пояснив, що конкурс уже відбувся, і якщо хтось не згоден з результатом, то питання має бути вирішене в порядку, встановленому законом. Тобто сторона незадоволена має всі підстави звернутися до суду.

Підприємець Бондар обрав іншу тактику поведінки. Замість відстоювання своїх прав у судовому порядку організовує ходіння народу в різні інстанції. У захисники вибирає активістів і правдолюбів. Вони й доводять усім, що Бондар їм підходить ідеально, а «прибульці» не підходять зовсім.

Аргументація, на перший погляд, переконлива. За словами «захисників», фірма «Авто» піднімає ціни на проїзд, порушує розклад, змінює місця посадки і висадки, не возить пільговиків і не надає звичних супутніх послуг. Ще скаржаться пасажири, що, мовляв, автобуси у «Авто», хоч і новенькі, сучасні, але для сільського жителя незручні. Мішки і ящики в багажник пропонують ставити, а хочеться, щоб усе це добро поруч було. До того ж конкурс, на думку незадоволених, відбувався несправедливо.

Спробуємо розібратися у всьому об'єктивно, тобто — звівши до мінімуму емоції. По-перше, про конкурс. Його проведення — не примха органів влади, а чітке дотримання закону. У квітні облдержадміністрація оголосила конкурс на право здійснення перевезень пасажирів, у тому числі на приміських маршрутах, де облдержадміністрація є замовником перевезень. Відповідно до Закону «Про автомобільний транспорт» для участі в конкурсі автоперевізник надає заяву, копію ліцензії на право надання транспортних послуг, інформацію про додаткові умови обслуговування маршруту, дані про матеріально-технічну базу та інші документи. Якщо ж позиції сторін, які беруть участь, будуть однакові, то перевагу треба віддати тому автоперевізникові, що надав до конкурсного комітету Сертифікат відповідності послуг з перевезення пасажирів автобусами з ліцензійними умовами.

Комісія винесла однозначне рішення — передати маршрут ВАТ «Авто». Такий висновок — логічний. Ця фірма має свою виробничу базу, новий рухомий склад, це — єдине в області сертифіковане підприємство на право перевезення пасажирів. Переваги «Авто» порівняно з приватним перевізником Анатолієм Бондарем очевидні. Нема сумніву і в тому, що комунікабельність водія, уважне ставлення до пасажирів виділяють його з-поміж інших. Але автобуси в нього — старенькі, рівень комфорту — низький, кількість пасажирів — обмежена, та й претензій з боку контролюючих органів чимало. Сільський голова Кіровської сільради Алла Антонюк підтвердила, що нарікання на місцевого водія були і в ДАІ, і в товаристві із захисту прав споживачів, і в інших служб.

— Спочатку, — продовжує Алла Вікторівна, — ми справді виступили на підтримку Анатолія Бондаря. Що й казати! Люди звикли до його обслуговування і не дуже зважали на недоліки в роботі. Тому, коли на маршрут вийшов «Оріон-Авто», багато хто сприйняв це негативно. Від імені громади ми поставили свої умови — про розклад, вартість проїзду, перевезення пільговиків. І підприємство ці умови виконує. Мало того, допомагає жителям села набагато більше і вже значно розширило сферу своїх послуг. Так, наприклад, стали безкоштовно возити вчителів, поставили на маршрут новенькі автобуси, допомогли нам з подарунками на свято села. Я бачу, що люди хочуть працювати й у них це добре виходить. Так навіщо сперечатися і сваритися?

Новий перевізник сваритися не має наміру. Представники фірми, переконавшися в неприйнятті з боку населення, обійшли всі будинки, провели опитування місцевих жителів, вивчили пасажиропотоки, вислухали побажання і претензії. У результаті залишили без змін розклад і вартість проїзду, поставили на маршрут більші автобуси і ввели додаткову маршрутку спеціально для обслуговування жителів села Кіровське. До речі, «Авто» запропонував Анатолієві Бондарю працювати разом. Той не погодився.

Конфлікт, начебто вичерпано. Але і досі підбурюють народ активісти, захисники приватного підприємця. Недавно збори зібрали, чутки різні поширюють. Загалом, використовується для маніпуляцій простий психологічний прийом — краще звичне погане, ніж обіцяне добре. Ну не віримо ми в добре, і край. Життя так навчило. Чи не час уже звикати до хорошого?

Олена ІВАШКО.

Миколаївська область.

Немає гріха понад неробство. І більшого лиха, ніж безпам'ятство, шукати дарма

■ ЖИТТЯ БЕЗ ІЛЮЗІЙ

Прикарпаття: Верховинський, Косівський райони

Закарпаття позаду. Ми долаємо перевали й опиняємося на Івано-Франківщині. В об'єктиві камери і пера — «життя без ілюзій» мешканців Гуцульщини: самобутньої «країни в країні», батьківщини дивовижних ремесел, фольклору й опришківського руху. Землі, овіяній легендами про славетного месника Олексу Довбуша.

«Він хитрий, як гуцул», — любив повторювати мій однокурсник, уродженець «негуцульської» частини Прикарпаття, коли хтось за демонстрованою відвертістю приховував потаємність. «Ось начебто розчинив перед тобою душу, мов ворота, навстіж, — образно пояснював Михайло свою теорію, — а насправді перед чужаком двері ляп і лямпу фу: не побачиш, що там діється...» Я не такий тонкий знавець гуцульського менталітету: серед моїх земляків-подолян «хитрих» також — хоч греблю Південного Бугу ними гати, тому вірю, що привітність і гостинність, з якими нас зустрічали в гуцульських домівках, ішли, може, й не від «розчиненої навстіж», але доброї душі...

Верховино, світку наш

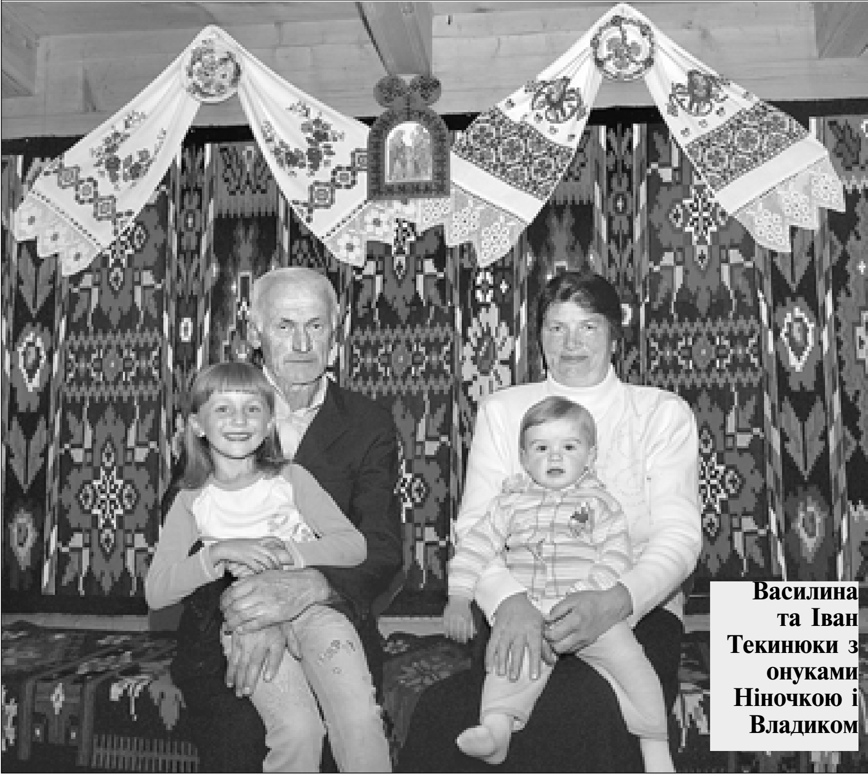
Якби дороги не мостили деклараціями

Побувавши 1884 року в Жаб'є (так колись називалася Верховина), Іван Франко написав: «Ось Жаб'є, гуцульська столиця, нема, мовляють, села понад Жаб'є і більшого лиха шукати дарма...» По суті, ці слова Великого Каменяра актуальні й сьогодні. Але — наполовину. Якщо абстрагуватися від розкішних — простотаки кіношних — гірських пейзажів і вже закладеної туристичної інфраструктури, і зважати лише на те, що Верховинський район посідає перше місце в області за рівнем безробіття, тут зовсім відсутня газифікація і на половині його території не працюють радіоточки — цей давно вже не останній набуток цивілізації, то лихо тут справді не перевелося. Але не все так безнадійно, як видається на перший погляд, запевнює місцеве керівництво. Так, труб з блакитним паливом не прокладено, але перспектива гірського району не в газі, а в електриці, треба тільки збільшити потужність мережі електропостачання, бо тієї, що є, не вистачає. Тут великі надії покладають на малі ГЕС, якими мають обмережити численні гірські річки. Так само майбутнє не за проводовим радіо, а за передавальними станціями. До речі, більшість верховинців самотужки розв'язали проблему «німих» телеекранів, придбавши супутникові антени. Тепер столичні новини не осідають на рівнині, зашпортавшись об гори: у найвіддаленіших присілках завдяки «тарілкам» знають, що відбувається в державі. Ще одна ознака невідрубності горян від широкого світу —мобільні телефони, з якими, самі бачили, дітвора навіть пасе корів.

Утім, мобільність — річ дуже відносна. Може, з телефоном «ти й не один», як стверджує реклама, а ось без добрих доріг — найстародавнішого зв'язку із світом — і цілим гуртом почуваєшся у самотності. «Наша найбільша проблема — сільські дороги, — каже голова райради Ярослав Кікінчук. — Найвіддаленіші населенні пункти розташовані від Верховини за 69 кілометрів, зв'язати їх з райцентром під'їзними шляхами — зробити людям найкращий подарунок. Уявіть собі, як дістатися за десятки кілометрів до установ, лікарні, базару — мало куди кому треба. Навіть погожої днини це важко, а в негоду! Знову ж таки, як дібратися з далеких присілків до школи! Ми, щоправда, зберегли автотранспортне підприємство у комунальній власності району, тому нині вдається підвозити 75 відсотків учнів, але не скрізь пройде автобус. Початок шляху багатьом школярам доводиться міряти ногами».

Проблемами верховинців, розповідає Ярослав Миколайович, постійно переймаються і райрада, і райдержадміністрація, але не все можна вирішити на місцевому рівні. Наприклад, із усіх статей закону «Про статус гірських населених пунктів України», по суті, виконується одна: про доплати до пенсій і зарплат. А ті, що стосуються розвитку соціально-економічної сфери, залишаються паперовими деклараціями. Що дуже прикро, адже саме Верховина була «місцем виникнення, узагальнення й обгрунтування ідеї цього закону». Втім, перед специфікою цього краю іноді безпорадні й законодавча та виконавча влади. Щороку тут бешкетують по дві-три природні стихії, завдаючи великих збитків людям. На жаль, уточнює пан Кікінчук, Кабмін ніколи не відшкодовує їх сповна, хоч і має на це спеціальні резерви.

Які резерви тримають «на плаву» і в повінь, і в буревії, і просто в нелегкому житті мешканців тутешнього високогір'я, ми досліджували на конкретному прикладі. Переконавшись спочатку, що нарікання на брак надійних доріг — це не примха «зіпсованих цивілізацією» аборигенів, а найжорсткіша реальність...

Василина та Іван Текинюки з онуками Ніночкою і Владиком

Кмітливістю і світ пройдеш, і вдома не пропадеш

«Ще далеко нам їхати?» — підскакуючи на сидінні дітища японського автомобілебудування, м'яко кажучи, не зовсім пристосованого до такої екстремальної подорожі, з нетерпінням допитувалися ми в заступника голови райради Дмитра Стеф'юка. «Ні, — заспокоював наш проводжатий, — метрів двісті...» Що таке кілька сотень метрів у місцевому еквіваленті, я вже знала. «Вуйку, далеко до села?» «Та де, близько, але трохи є». Будьте певні, це «трохи» інколи довше за вже подолану дистанцію, але хто з тим рахується, коли треба вперед, а не назад.

Голова Верховинської райради Ярослав КІКІНЧУК

Нарешті присілок Черетів Буковецької сільської ради, садиба Івана та Василини Текинюків. Перше, що ми дізналися після привітань з господарями: нашій «Мазді» пощастило, оте, по чому ми їхали, ще називається дорогою з твердим покриттям, трохи далі вона закінчується. Дорога ця — постійний головний біль Івана Федоровича. За тих кілька діб, що ми провели в родині, з розмови про неї починався і закінчувався день: «Я вже й до секретаріату Президента дійшов з тим питанням. А що робити, коли люди мучаться. В 90-х протягнули оцей шлях, що ви їхали, до того тільки трактором можна було дістатися Черетіва. Я за свої кошти найняв екскаватора, зачистили кювети, то лісовози розбили покриття. Їм, у лісгоспі, що, шкода його? Вони тільки своє знають... Поправити б дорогу, поставити стовпчики безпеки, але ж де набрати стільки грошей?»

До речі, з ініціативи Івана Федоровича в Черетів протягнули колись не тільки дорогу, а й світло і телефонну лінію. Текинюк тут узагалі — на всю околицю авторитет у найкращому розумінні цього слова. До нього прислухаються, з ним радяться, бо поважають не тільки за працьовитість, а й за вроджену «кебету», кмітливість себто, чи підприємливість. Колись він служив на Балтійському флоті, побачив світу, навіть планував поміняти гори на море, але мама просила повернутися додому. Не міг не послухати — повернувся. Одружилися вони з Васютою, народили першу доньку, одне слово, почалася та «біографія», коли не командир віддає накази, а ти козиряєш «єсть!», а сам собою командуєш. Як людині бувалій земляки доручили йому відповідальну роботу — «їздити по Союзу і вкладати угоди на продаж виготовлених у їхній артілі сувенірів»: білизни, ліжників, обкладинок для паспортів, малярських щіток. Якутії, хвалиться Іван Федорович, з тим карпатським крамом діставався. Але розпався Союз, гроші в людей «спалилися на ощадкнижках». «Погоріли» й Текинюки, але ж «кебета» залишилася. Вона підганяла до діла, а не розпачу, бо немає гріха понад неробство, «складеними на колінах руками хліба не наїсишся».

На типово карпатському просторому обійсті крім нової і старої, ще батьківської, хати, стодоли — багато господарських будівель, ставок з фонтаном (!) і чудовою різьбленою альтанкою. Справді, сюди б ще гарну дорогу, й альпійські садиби «відпочивають». Самі господарі з чемності трохи посиділи з нами на березі ставка і пішли — нема коли: осінь. І буряки треба витягнути, і капусту зрізати, і маржину (худобу) попорати. Онуків вкласти, казкою приспати. А завтра, на світанку, спуститися «200 метрів» до Верховини, бо машиною не наїздишся: «бензина дорога»...

*** М'ясо в нас екологічно чисте, самі бачите, жодної «хімії» довкола, — каже пані Василина. — Але худоба не цінується, збиткова ця справа: зерно привозне, у горах тільки сіна вдосталь. Якби платили за кілограм більше, а не сім гривень, як зараз, можна було б розводити худобу з користю і для себе, і для людей. Щось дотують, правда, але тих грошей ми ще не бачили...**

З маржиною справді більше мороки, ніж користі, але без неї взагалі не обійшлися б. Бо треба грошей і на одяг, і на меблі, і на подарунки онукам. Та й на весілля он просять, не підеш із «соткою» в кишені. «Чула, у вас люди багато «метають на повниці» (дарують грошей під час спеціального обряду), — принагідно цікавлюся в пані Васюти, бо, чесно кажучи, трохи шокована тутешніми весільними тарифами. — А де ж стільки беруть?» «З пенсії складають чи щось продають. Аякже, весілля — то така справа, що зганьбитися не можна».

Взагалі, до «самоганьблення» — поширеного, на жаль, явища навіть у цій споконвіку «цнотливій» місцевості — ставлення у доброзичливих Текинюків різко негативне. Бо «людина сама себе робить, як дбає, так і має». У вічно актуальній мудрості цих слів переконалися, поблукавши Черетовим. По-всякому тут люди живуть, не всі так порівняно заможно, як наші газди. Але й не всі так крутяться з ранку до ночі. І доньок своїх привчили: хочете добре жити — працюйте. Слава Богові, сприйняли ту науку, у шлюбі щасливі, бо й зяті не тиняються по кутках, а знають ціну трудовій гривні. А якщо горілка заливає очі чи лінькі вілцю за дійку потягнути, то хто винен, що в хаті, мов після потопу, а діти ненагодовані? Хто має відповідати за лиху долю, коли не злодії і не хвороби обікрали, а сам себе скривдив?

«Маю жінку, але ще жию»

Вуйко Василь косить отаву. Не по-осінньому зелена трава смачно хрумтить під його косою. «О, добрі люди, — вгледівши нас, дід охоче стає «на перекур». — Мабуть, не тутешні...» Дізнавшись, що журналісти з «самого» Києва, жвавішає. «Ади, розкажу

вам, що колись були справжні хлопці, боронили Україну, а тепер... Хіба депутати — депутати, а президент — президент? Він і далі тєгне за тими бандитами...». З усього виходило, що вуйко Василь із Шешор був би ліпшим главою держави, ніж Ющенко, бо «як ото траву косою», так би твердою рукою навів у країні «порєдки». Ця ідея в процесі розвитку теми починає йому дедалі більше подобатись: «Або я не можу бути Президентом? — питає. І з жалем додає: — Правда, мені 77 років. То можу бути чи старий?» «Якраз за віком на радника Президента підходите, — втішаю. — Візьме вас, не пошкодує». «О, то буду пробиватися...»

«Як ви живете, маєте жінку, родину? — перекидаю вуйка з «високої політики» на побутові матерії. «Жінку маю, але ще жию», — по-філософськи формулює дід свою «теорему буття». Подумки він ще «перетравлює» гіпотетичну участь в управлінні державою: чому б Президентові й справді не прислухатися до порад такого тертого життям чоловіка, як він. Але потроху заспокоюється: хочете про родину, то слухайте. Сам космацький, самі розумієте, що то означає: у Космачі все найліпше, і легені (хлопці) насамперед. Вподобав собі дівчину, і так собі з нею «полюбили», що одружилися. Марійка й тепер файна, але трохи «стесана» життям: робота висмоктала з неї соки. Донька живе тут, а син в Америці: «виграв зелену карту». А ось сам дідусь недавно програв... Більше, ніж карту. Продав «з дурного розуму» найкращого в Шешорах коня і купив на косівському базарі «знищену, запалену» кобилу. Досі плаче, як згадає...

«Ось, бачите, — кажу, — а ще хочете президентом бути. То ви такого наміняєте за газ, що всі заплачемо». «О, ні, я вже вчений. «Запаленого» мені більше не підсунуть». Виручив зажуреного невдалим обміном «тяглової сили» діда сусід — Микола Боринський, відомий у цих краях чоловік. Подарував йому свого коня, доброго, гуцульського. Він «стриг вухами» неподалік нас, наче прислухався до розповіді господаря.

Пенсія у Василя Реведжука мала, її важко й пенсією назвати, нарікає. Майже все своє трудове життя він «обходив овець»: щомісяця йому за сто голів платили 32 карбованці. «Як неправду кажу, най у мене каменем кинуть. Я не міг себе вигодувати, не те, що родину, хоч з ранку до ночі товкся біля овець...» Нині виручає не так пенсія, як веселий характер і спритність. «Нарвав яблук — обміняв на картоплю, дрова не купую — сам з лісу везу». А оце саме сьогодні виклав на базарі 370 гривень за зерно, треба й коневі вівса купити. Та найбільше йде на заправлення газових балонів. Із 60 гривень ця «розкіш» підскочила до 140. «А збираюся керницю копати, робітникам їсти треба варити, то більше газу піде», — засмучується дідусь. Але не надовго, бо, сказано ж, легкий характер.

«А що про те життє розмовляти, де воно дінеться? А як дінеться, то не буде вже кому журитися. Сідайте на коня, приїхайте, гуцульських пісень заспіваймо: «...Ми розмовляли про наше кохання, а сонце сіяло про любов. Скажи, мила, правду, чи ти мене любиш, а може, смієшся наді мнов...» Доспівавши гуцульську ліричну, вуйко Василь раптово згадав про свої «майбутні державні функції» і «вдарив» серйозну, партизанську — про борців за волю України. «А сороміцькі коломийки можете?» — поцікавився наш фотокореспондент. «Та де? Не знаю таких», — віднікувався веселий дід, що «не журиться життєм, абисьте й воно ним не журилося». Але доки я відволіклась на коня, відвів Клименка вбік і щось зашепотів йому на вухо. З того, як Сашко сміявся, стало зрозуміло: злукавив вуйко, як справжній гуцул. Усе він знає...

Спогади про доросле дитинство

Марія Михайлівна Боринська-Ткачук народилася в криївці. Історія її родини за драматичністю б'є рекорди найсльозливішого мексиканського «мила»: тут трагедія справжня, а не надумана. Її батьки — учасники націоналістичного підпілля. Молодшого татового брата німці 1942 року «десятували» у коломийській в'язниці: кожного десятого в'язня фашисти розстрілювали. Неповнолітньому Володі випав той жахливий номер... Михайло Ткачук з дружиною, як і багато інших краян, піднялися на збройну боротьбу з німецькими окупантами, а коли нахлинула «альтернативна» окупаційна хвиля — з усіма її жахами: масовими розстрілами цивільного населення, катуванням у застінках НКВС, виселенням до Сибіру й Казахстану, продовжили боронити свою землю вже від «визволителів».

Марія Боринська-Ткачук народилася в криївці

...Наближався час пологів. Був це жорстокий 1947 рік — «яструбки» пантрували на повстанців, мов справжні шуліки. Відчуваючи загрозу, Ткачуки домовилися із зв'язковою, тоді ще зовсім молодою Ганною Василащук (ми знаємо її як визначну народну майстриню, лауреатку Шевченківської премії), що вона допоможе прилаштувати майбутнє немовля в надійні руки (рідна бабуся дівчинки на той час загинула: замерзла, ховаючись від облави. Та й було дуже небезпечно віддати маля комусь з рідні: це відразу привело б органи в «бойову готовність»). І ось крихітна Марійка побачила світ, якщо можна цим масштабним словом назвати тісний закуток криївки. Новонароджену потайки винесли з лісу в рукаві сердака і «підкинули» у рів, неподалік обійстя Ганниних батьків — Василя і Людвіні Браківників.

*** Було дуже талановито інсценовано випадкове знайдення дитини, — розповідає пані Марія. — Все продумали до дрібниць. Ганна одяглася під циганку, на той час багато молдаванок у широких спідницях ходило по наших селах, прохаючи харчів: у них на батьківщині був голод. Траплялося, справді підкидали дітей, аби врятувати їх від голодної смерті. Нишком поклала мене і швидко побігла перевдягатися. Знов вийшла і як закричить: «Йой, іду, а тут дитина плаче в рові... На крик прибіг лісник Петро Мироняк, йому також розписали «роль» у «виставі»: «Боже, — зойкнув, — і справді дитина лежить. Збіглися ще люди. Одна жінка, щоправда, ледь не зіпсувала «сценарію». «Якщо дівчинка, — каже, — то візьму собі. Виросте, помічницею буде...» І нагинається до мене. «Я перша знайшла», — злякалася Ганна. «А нащо тобі дитина, ти ще дівка, вийдеш заміж, своїх народиш...» «А може, то Бог так розпорядився, щоб її знайшли при нашому городі. Не віддам вам...» Довго сперечалися, аж доки сусідка Браківників не розсудила: «Якщо Анничка знайшла дитину біля свого городу, то най відповідає за се...» Не встигли в сільраді зареєструвати немовля, як приїхали з Косова, з опікунської ради: треба віддати дитину в притулок. А дід Василь вперся: ми вже старі, дівка наша віддається, то хай нам дитя буде втіхою на старість. Начебто повірили, але пильного ока не спускали, все навідувалися до нашої хати якісь суворі чоловіки. Спасибі, голова сільради був родич, прикривав, як міг. А трохи пізніше, до речі, мимоволі допоміг офіцер КДБ: побачивши, як я вправно запам'ятовую віршики про Леніна, зробив висновок; «Це дуже розумна дівчинка, вона не молдаванка, хорошу пам'ять має. Напевно, нагуляна від німця...»**

Отак «виправдана» Марійка й залишилася вихованкою добрих діда і баби. Вони від неї не приховували, що не рідні їй, але люблять, як свою кровинку. Пані Марія каже, що змаленьку десь на підсвідомому рівні розуміла: вона повинна бути чемною і слухняною, бо її виховують лагідні, та чужі люди. Але найглибше в її пам'ять врізалися, звісно, не лірика про Ілліча, а побачення з... батьками.

*** Мені не сказали, до кого мене ведуть. Так, наче це випадкова зустріч в однієї жінки з її знайомими. Тато високий, чорнявий, у плащ-палатці. Посміхнувся до мене, і я спокійно всілася йому на коліна, хоча не дуже охоче йшла до чоловіків, крім діда. А тут чомусь притулилася до його грудей... За якийсь час приходить жінка, побачила мене і розридалася. «Вуйку, а чого це ваша вуйна плачуть?» — питаю, а в самої, пригадую, серденько забилося. «Це не моя вуйна, маленька. То чужа жінка, вона втратила дитину, та й плаче...» Недовгим було те побачення. Привели мене додому, і я кажу чомусь схвильованим дідові й бабі: «Я бачила, як жінка плакала, коли на мене дивилася. Я не ваша, і хоч я вас дуже люблю, хотіла б піти до тієї жінки жити, якби вона мене взяла». Бабуся аж руками сплеснула: «Вона не може тебе взяти, вони живуть дуже бідно, мають лиш кози, то де годні дитину виростити, що будеш їсти?» А сама з дідом переглядається... Хоч було мені тоді неповних п'ять років, а той день так зафіксувався, наче я мала дорослу пам'ять.**

Ще одна зустріч відбулася в лісі. Мене туди повела «шукати корову» тітка Марія, була в нас така горбата жінка (потім уже дізналася, що вона також була зв'язковою). Дивлюся, хтось наближається: «Ой, дивіться, це та сама жінка, що тоді плакала», —вигукую захоплено. «Та придивись добре, — заперечує Марія, то зовсім інша тета, ти її ніколи не бачила». Мама цього разу не плакала, тільки так дивилася на мене, наче пригортала, голубила поглядом. Запитала, як мені живеться в діда і баби, мовляв, то її давні знайомі, прийшла б до них у гості, але нині немає як. А потім зняла з себе хрестика і вдягнула мені на шию... Я довго оглядалася, хоч жінка наче розтанула в повітрі, як тільки ми попрощалися... Як ми попрощалися назавжди...

Невдовзі після лісового побачення батьки Марії загинули. Був то 1953 рік. Того дня влаштували облаву, в село пригнали повно військових. Вони нишпорили по хатах, і навіть «до вітру» людей водили під конвоєм. Важка, недобра тиша нависла над округою, коли приволокли на опізнання постріляних повстанців. Люди відвертали голови: ні, таких не знаємо, це не наші. Марійка, звичайно, не бачила цієї страхітливої картини: її виручило малолітство. Але пізніше баба їй розповідала, що того дня завжди чемну, слухняну дитину наче підмінили. Вона плакала без причини, вередувала, зітхала, як доросла; то рвалася на вулицю, то нишкла у закутку, нікого й нічого не чула.

Голос пані Марії переривається. І через 54 роки не вщухає той не зрозумілий їй тоді дитячий біль: осмислений з роками, він гірчить неспіваними мамою колисковими над її люлькою, непочутим татовим «Моя донечко», непростягнутими теплими й такими надійними руками, що мали б підтримати її перший крок... Ми плачемо разом...

*** Мене дражнили діти молдаванкою, аж доки один однокласник не вніс ясність: її тата й маму вбили в бункері, яка вона молдаванка? Я до баби: «Чуєте, що кажуть?» «А, слухай дурних дітей, вони нічого не знають»... Правду мені відкрили після випускного: я закінчила восьмирічку. Дідусь попросив мене як уже дорослу вислухати його: ми боялися за тебе, тому приховували, хто твої батьки. Ти з ними зустрічалася, вони загинули, ти маєш двох старших братів. З'ясувалося, хлопців надійно маскували, а потім вивезли з села, аби вони не стали наживкою для піймання мами й тата. Доля була до них не дуже прихильною: витріпані важким дитинством, облавами, переховуванням, втечами, вони померли досить рано, хоча й встигли залишити по собі нащадків, моїх племінників.**

Марія вчилася в десятому класі, коли померли її опікуни. Потім вступила до Коломийського медучилища, на четвертому курсі вийшла заміж: «Так пішло моє життя». У теперішньому житті — чоловік Василь, дві заміжні доньки, четверо онуків. Пенсія, яку треба підперти не «заслуженим відпочинком», а роботою: знов те саме правило — хочеш їсти, треба працювати. Мають корову, в «муках проводять газ».

*** Живемо, як усі прості українці: не краще і, Богу дякувати, не гірше. Пестимо онуків, пасемо корову. Конвертуємо пенсію у сплату рахунків за світло, телефон, тепер ось будемо за газ. Але так можуть жити і напівтварини. Хочеться бути гідними, а не просто жувати хліб і гнутися, як горох. Мені здається, найбільша проблема українців — у невиполотому ще почутті меншовартості. Воно заважає нам бути нацією. Воно дозволяє ділити країну на Схід і Захід...**

Щоб маржина взимку не голодувала

Суб'єктивні висновки з об'єктивних фактів

Біля Писаного Каменю — мальовничої гори серед вікового смерекового лісу — ми зустрілися з групою шведських туристів. «Фантастика! Неймовірно красива країна!» — вигукували вони, знехтувавши притаманну північну флегму. «Карпати — найкращі у світі гори», — патріотично погодилися ми. «Аякже, — з гордістю додав наш місцевий гід. — Україна — взагалі найкраща»...

Які гуцули хитрі? Вони просто гонорові, далебі, не гірша риса натури. Дбаючи про збереження самобутності своєї етнографічної групи, не забувають: Гуцульщина — це також Україна. Можливо, в різних її куточках живуть за місцевими звичаями, але генетично сповідують основну заповідь українця: «Немає лиха понад неробство». Ще б трохи поваги до самих себе — і були б ми фантастично сильним, неймовірно красивим народом.

Людмила КОХАНЕЦЬ.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Вуйко Василь знає, як навести в країні «порєдки»

Гуцульські голубці від Василини Текинюк

«Відбираєте крижівки квашеної капусти. Закручуєте в них приготовлений фарш: кукурудзяну крупу навпіл з рисом, солонину. Шари голубців треба перекласти салом і посипати приправами. Готувати на несильному вогні, щоб добре випріли. Їсти гарячими. Без цієї страви у нас за весільний стіл не сідають».

КУЛЬТУРА
СУБОТА, 10 ЛИСТОПАДА 2007 ■ № 207 (4207)

У зв'язку із загрозою закриття останньої книгарні на Хрещатику письменники та видавці готові оголосити Україну «зоною культурного лиха»

У Києві триває X Міжнародний книжковий ярмарок, присвячений 100-річчю з дня народження поета Олега ОЛЬЖИЧА ***(на знімку)***

■ ПОДРОБИЦІ

Вбрання з минулого

Проект «Гра з часом» — це минуле, матеріалізоване в історичному костюмі. Експозицію вбрання з минулого можна оглянути у київському комплексі «Альта Центр», який є автором ідеї й організатором виставки.

Тут представлений одяг XV—XIX сторіч: костюми епохи Відродження, Єлизаветинської епохи, часів королеви Катерини Парр, вбрання XVII і XVIII століть **(на знімку — Інна ЦИМБАЛЮК)** тощо. Експонати виконані за лекалами, ілюстраціями і гравюрами минулих століть з атрибутами сучасності. Використані переважно декоративні тканини, бо в наш час автентичних матеріалів просто немає. І це, мабуть, єдиний відступ від абсолютної копії костюмів представлених епох. Костюми виконані в співробітництві з кафедрою художнього моделювання костюма Київського національного університету технологій і дизайну. Гардеробна минулих століть відкрита для відвідувачів в «Альта Центрі» до 30 листопада. І нафталіном тут не пахне...

Ольга КАКОШНИК.

В'ячеслав Вакарчук служить в армії

Українські зірки шоу-бізнесу добровільно й навіть охоче пішли в армію. Причому, хто в якому вигляді: «ТНМК» стали людьми-кущами й десантниками, Тіна Кароль зайнялася фізпідготовкою солдатів, а В'ячеслав Вакарчук просто пішов служити й писати листи мамі додому...

І все це завдяки ідеї каналу «1+1» до Дня Збройних сил України зробити разом з Міністерством оборони України спецпроект — кіномюзикл за участі зірок вітчизняної естради під робочою назвою «Служба, як пісня». Причому йдеться не про переспіви відомих композицій, не про концерт або кліпзбірник. Режисер Андрій Дончик і кліпмейкер Максим Паперник справді створили армійський мюзикл — із сюжетом, піснями й несподіваними образами відомих зірок. І без пафосу.

Усі 12 виконавців записали нові пісні спеціально для цього проекту. Олександр Пономарьов співає пісню офіцера, Таїсія Повалій стала матір'ю солдата, Ані Лорак уперше виступила в ролі офіцерської дружини й матері трьох дітей. Руслана тепер — героїня комп'ютерної гри про українську армію, а В'ячеслав Вакарчук вправляється в епістолярному жанрі: вночі пише матері з армії й співає...

Фільм знімається на кіноплівку. А всі 12 кліпів наших зірок потім будуть віддані виконавцям у їхнє розпорядження. Безплатно.

Театр святкував «без вішалки»

Кіровоградщина й уся театральна Україна відзначили ювілей Театру корифеїв. 125 років тому Михайло Старицький, Марко Кропивницький та Іван Тобілевич (Карпенко-Карий) створили першу українську трупу, якої Україна не бачила ні до того, ні опісля. Ця трупа робила фурор не тільки вдома, а й в усій Російській імперії. Станіславський, творець Московського художнього театру, писав: «Ми вчилися тоді у Кропивницького та інших українських акторів...»

Отже, Театр корифеїв — це явище, а не приміщення.

Але є і приміщення. В ньому — Кіровоградський академічний обласний український муздрамтеатр ім. Марка Кропивницького. Він вже кілька років — у стані реставрації. Ремонт мав би бути проведений давно. Не закінчити його до такого визначного ювілею — негоже. Проте, кажуть, якби ювілей святкувався наступного року, ремонт, можливо, закінчили б і кошти обіцяні виділили.

Приміщення Єлисаветградського театру, де творили актори Кропивницького, а потім його послідовники, на щастя, збереглося. Хоча його вигляд змінився унаслідок бездумних втручань. Тож кіровоградці мріють не просто про ремонт, а й про повернення будівлі первісного вигляду. Збудоване у 1867 році полковником Г. Трамбіцьким своїм коштом, воно було справжнім храмом театрального мистецтва. Чи стане таким до наступного театрального сезону — сумнівно, однак хочеться вірити, що капремонт, розпочатий в 2000 році, таки буде завершено.

Певне підтвердження цього — нещодавня нарада в управлінні капітального будівництва ОДА за участі представника будівельної фірми-підрядника. Але проблем — мішок! Як кажуть спеціалісти, проектно-архітектурний інститут чомусь розробив проект, де не враховано відповідність розмірів приміщень розмірам театрального реквізиту. Електрообладнання змонтоване і встановлене з грубими порушеннями, що, в свою чергу, призводить до порушень правил експлуатації та правил безпеки. З тієї само причини не працює система пожежогасіння та автономне аварійне освітлення, немає дублюючої лінії енергоживлення.

З одного боку, до кінця року треба освоїти близько мільйона гривень, що проблематично. А з другого — коштів хронічно не вистачає, а реконструкція проводиться в театрі, який грає вистави! Цим будівельники пояснюють довготривалість і низьку якість ремонтних робіт. Розпочати реконструкцію сцени та залу без значних коштів не можна. Фінансування цього етапу робіт має становити близько 15 мільйонів гривень.

А де грати вистави, доки йде ремонт? Один міністерський високопосадовець, щоб розв'язати руки будівельникам, пообіцяв кропивничанам організувати шикарні гастролі. Дай Боже!

Та кіровоградські театрали — оптимісти. А тому ювілей Театру відбувся, хоч і без перших осіб держави. Починалося святкування, разом з традиційним театральним фестивалем «Вересневі самоцвіти», на березі Сугоклеї в музеї-заповіднику Івана Тобілевича (Карпенка-Карого) на хуторі «Надія». Закладений тут 136 років тому поліцейським канцеляристом Іваном Тобілевичем на честь коханої дружини Надії хутір вважається духовною столицею української драматургії. Саме тут щоосені проходять дні пам'яті великого драматурга й актора. В цьогорічного свята була своя особливість: гостей на хуторі свого імені зустрічала його перша господиня — Надія Тобілевич (Тарковська). Зустрічала у вигляді пам'ятника, виготовленого талановитим кіровоградським скульптором Віктором Френчком.

Фестиваль продовжився на батьківщині Карпенка-Карого, в селі Арсенівці Новомиргородського району, в усіх райцентрах області.

Цьогорічне XXXVII Всеукраїнське свято театрального мистецтва «Вересневі самоцвіти» тривало з 20 по 27 жовтня. Було що подивитися! Приїхали Львівський театр імені Заньковецької, театри з Черкас, Полтави, Рівного, столичний Центр театрального мистецтва імені Курбаса. Закінчився парад театрів прем'єрою — шевченківськими «Гайдамаками» Кіровоградського театру ім. Кропивницького.

Кіровоградський театр переживав різні, в тому числі й не найкращі, часи. Але коли його очолювали заслужений артист України Михайло Донець, заслужений діяч мистецтв України Іван Казнадій, він був творчим спадкоємцем корифеїв. Те саме можна сказати і про день сьогоднішній, коли на чолі театру стоїть заслужений діяч мистецтв Михайло Ілляшенко.

На ювілейному вечорі було зачитано вітального листа від Президента, вручено грамоти Мінкультури, облради та облдержадміністрації. Ордена «За заслуги» III ступеня удостоєно заслуженого артиста Анатолія Литвиненка, звання народного артиста України присвоєно Володимиру Мироновичу, заслужених артистів — Валентині Литвиненко, Наталії Іванчук, Галині Романюк.

Петро МЕЛЬНИК.

На знімках: кіровоградський театр сьогодні; погруддя Марка Кропивницького у сквері біля театру.

Фото автора.

Ковзани і пуанти — несумісні

У Донецьку відбувся XIV Міжнародний фестиваль «Зірки світового балету»

Особливість цьогорічного фестивалю в тім, що він офіційно відкрився у... Львові. «Ми завжди намагаємося показати нашому глядачеві те краще, що є у світі балету. І було дуже приємно чути: «Браво, Донецьк!» — не приховував гордості ініціатор фестивалю, художній керівник Донецького академічного театру опери та балету Вадим Писарєв. Народний артист також відзначив рівень культури львів'ян: «Після концерту ніхто не кинувся до гардероба, а піднялися і вітали артистів».

Щодо донецької публіки, то шанувальники фестивалю вважають одним із найцікавіших вечір сучасного балету, що є у програмі щороку. Цього разу досягнення сучасної школи показали танцівники з Франції, Угорщини, Казахстану.

Та, хоч авангард і цікавий, для організаторів фестивалю головне — класика. Донецький оперний підготував прем'єру — балет Адана «Корсар», один із найдорожчих в історії театру. Відкриття цьогорічного фестивалю — Національна опера України. Її солісти раніше були гостями «Зірок світового балету». Але за 14 років існування фестивалю кияни вперше привезли нову цікаву постановку «Весілля Фігаро» на музику Моцарта. Цю виставу Віктора Яременка вважають однією з найоригінальніших у репертуарі колективу. Щоб показати її донечанам в усій красі, з Києва прибули 43 артисти та технічні працівники, декорації, костюми. Як і слід було очікувати, найбільше оплесків зірвав народний артист України Микола Міхєєв, який блискуче виконав партію Марцеліни.

«Жіноча партія — це експеримент, — зізнався артист. — Вона вийшла дуже комічна, зворушлива. Я вже збирався завершувати свою кар'єру, і ось раптом Віктор Яременко запропонував спробувати сили в новому образі». Сам Яременко спростував чутки про конкуренцію між столичним і донецьким театрами, що начебто заважало раніше організувати повноцінний творчий обмін. «Не було жодної конкуренції, — сказав він. — Ми з Вадимом Писарєвим давні друзі, разом брали участь у міжнародному конкурсі в Москві, навіть в одному готельному номері жили».

Як і раніше, генеральний партнер проекту «Зірки світового балету» — Перший Український міжнародний банк. Його керівництво не розголошувало суму, виділену на свято, однак заступник голови правління Геннадій Молодчинний назвав цифру — від 500 тисяч до мільйона гривень: «Ми не можемо заробити стільки на квитках, але місто отримує велике свято танцю». За всі роки на сцені фестивалю виступили понад 400 провідних артистів із більш як 30 країн, показано постановки понад 70 хореографів сучасності.

Анонсована російська балерина Анастасія Волочкова не приїхала: як пояснив Вадим Писарєв, вона зараз зайнята в шоу-проекті «Льодовиковий період» на телебаченні. «Ковзани перемогли, — сказав художній керівник Донецької опери. — Але... або ти танцюєш, або бігаєш по шоу. І те, і те сумістити не можна».

Російський балет представили Олена Казакова, Володимир Непорожній, Андрій Іванов (Большой театр), Андрій Корсаков (Маріїнський театр). Приємно було бачити на сцені колишнього донечанина, вихованця школи Вадима Писарєва Жерліна Ндуді, який зараз за контрактом працює в Майамі (США). Помітно прогресує і ровесник Жерліна Андрій Писарєв. На гала-концерт, де виступав син, батько й мати — Вадим Писарєв та Інна Дорофеєва — прийшли всією сім'єю, з наймолодшою п'ятимісячною донечкою.

І ще трохи світської хроніки. Глядачі звикли до того, що фестиваль «Зірки світового балету» не обходиться без вистави «Дон Кіхот». Подейкують, що палка шанувальниця цього твору — дружина Прем'єр-міністра Людмила Янукович не пропускає жодного фестивалю. Організатори свята танцю щоразу запрошують на головні партії провідних «зірок». Цього разу в афіші «Дон Кіхота» не було, однак під час гала-концерту па-де-де з балету фіглірано виконали кубинські танцівники Йоль Карено та Іоланда Кареа, гідно завершивши черговий балетний фестиваль.

Ліна КУЩ.

«З’ЇДЕНІ»

■ ЖУРНАЛІСТСЬКЕ РОЗСЛІДУВАННЯ

Великому Тарасові Шевченку царською «милістю» було заборонено писати і малювати

Відомого художника Григорія Мацегору запорізькі колеги по пензлю позбавили права на епістолярний жанр. Порушення табу заслуженому діячеві мистецтв України обійшлося виключенням із Національної спілки художників. Як тут не згадати 1938-й, коли після руйнації школи Бойчука, інших творчих центрів була створена Спілка художників України, яка перевиховувала тих, хто крокував не в ногу із соцреалізмом?..

Не секрет, що творчі і не тільки об’єднання були і залишаються для багатьох пастухів і підпасків джерелом наживи. Тож любити правдолюбців вони просто нездатні.

ІІІ. Художник нон грата

Будь-яка людина має право говорити те, що вона вважає за потрібне, а будь-яка інша людина має право бити її за це.
Самюел ДЖОНСОН.

Говорити правду-матку Григорія Мацегору **(на знімку)** навчили батьки, що жили в епоху соцреалізму. З часом, досягнувши творчих висот, живописцю б малювати, а не публічно висловлюватись про наболіле. Адже йому, як нікому, відомо, що таке скандал у благородному, тобто творчому сімействі. Пережив таких кілька: коли не ладив «з честю, розумом і совістю епохи» (КПРС); коли у 1980-му за брехливими обвинуваченнями ледь не позбувся спілчанського квитка; коли моралісти лізли в особисте життя...

Усе сміття спливло рікою

На міцних берегах залишились фундаментальні роботи митця: 15 персональних виставок, продемонстрованих у столиці і містах Заходу — Сходу, понад 50 станкових полотен у музеях країни та за кордоном; десятки — у приватних колекціях.

Хто ще із запорізьких художників присвятив творчість рідному українському селу? Хто із земляків має пересувну виставку із 80 картин, експонував твори в Канаді, Італії?..

Незручний для начальства і тихого болота Мацегора заснував і чотирнадцять років керував обласним осередком Спілки майстрів народного мистецтва. Чотири роки він був відповідальним секретарем регіональної організації НСХУ. Упорядкування і видання каталогів, альбомів про творчість земляків, організація виставок, активна громадська діяльність — це безумовний і незаперечний позитив.

А що у негативі, через який Григорій Прокопович став персоною нон грата для спілчан? Характер бунтівника. Не сидиться йому за мольбертом, коли чиниться несправедливість. Тоді пером, а не пензлем пише він опуси, які, зрозуміло, не подобаються пастухам і підпаскам. Не та тональність, так би мовити, не той колор.

Олексій Матюшенко, член НСХУ з 1970-го (як і Мацегора, до речі), інвалід ВВВ, щиро обурений рішенням правління обласної організації, на якому, власне, й був виключений із спілки знаний митець.

— По-перше, цю негідну інтелігентів справу вісім членів колегіального органу, а не збори організації, зазначте, зробили напередодні 70-річчя митця, — згадує Олексій Федорович. — По-друге, причина «з’їдання» неординарного і неспокійного художника викликала б сміх, якби не була такою сумною: «За неетичні дії проти ЗОНСХУ, постійні безпідставні звинувачення керівників спілки, представників органів місцевої влади, порушення статуту...».

І справді: які неетичні дії фізична особа Мацегора може чинити проти юридичної особи — Запорізької організації НСХУ?

— Проти керівників Національної спілки, тим паче представників місцевих органів влади я взагалі голос не піднімав, — зізнається Григорій Прокопович. — Перед розправою наді мною від «мера» міста до Києва були надіслані документи на присвоєння мені звання «Народний художник України». Мою кандидатуру підтримав міністр культури.

Отже, йшлося тільки про непримиренне протистояння з обласним керівництвом організації художників?

— До влади воно прийшло на хвилі брехні і наклепів, — каже колишній голова правління ЗОНСХУ Леонід Кривопуст. — Через певний час група художників звернулася до керманичів із проханням зібрати загальні збори і відзвітувати про використання коштів, зокрема, отриманих від оренди приміщень спілки. Нас цікавило, чому з художників беруть плату за майстерні та комунальні послуги, чого за мого керування не було. Ми вимагали прозорості, одне слово. Оскільки Мацегора мене у всьому підтримував, він став одіозною фігурою.

Чому саме Григорію Прокоповичу випало стати «хлопчиком» для биття?

На думку колег, з якими спілкувався автор, опоненти прагнули залякати непокірних. Якщо зламати Мацегору, без п’яти хвилин народного художника, авторитетного громадського діяча, то й інші понурять голови.

Однодумці, не дочекавшись зборів, звернулись до правоохоронних органів: перевірте фінансово-господарську діяльність ЗОНСХУ. Невдовзі членів правління поінформували: у порушенні кримінальної справи відмовлено. Чи означає це, що не було виявлено порушень, про що і сьогодні рапортують у всі інстанції поводирі художників?

Голова НСХУ Володимир Чепелик, зокрема, у відповіді «Голосу України» на лист Матюшенка зазначає: «За результатами перевірок фінансових порушень не виявлено. Порушень статуту ЗОНСХУ та НСХУ... не було... На звітних зборах 2006 року голова контрольно-ревізійної комісії Кішук та заступник голови НСХУ Зінченко **спостерігали за зборами**» (виділено мною. — **Авт**.).

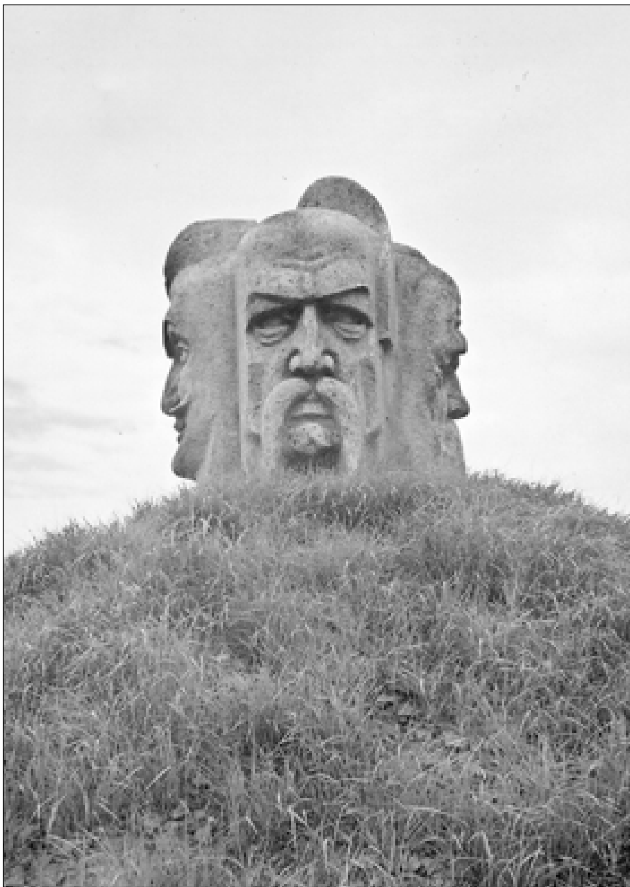
Із листа В. Занфірова, першого заступника прокурора Запорізької області: «**Під час перевірки ЗОНСХУ встановлено порушення порядку ведення бухгалтерського обліку та фінансової дисципліни. Винних осіб притягнуто до адміністративної відповідальності...» До того ж, повідомляє керівник, перевірка КРУ була неглибокою, тому призначалась додаткова. Несумлінних контролерів притягнуто до дисциплінарної відповідальності. Голову правління спілки після цього теж покарано, адміністративно**.

Чи мало «нахабство» порушників спокою бути непоміченим? Загальні збори обласної організації невдовзі постановили «**вимагати від скаржників Кривопуста, Матюшенка, Мацегори вибачитися та негайно припинити діяльність щодо підриву ділової репутації керівництва ЗОНСХУ...»**

Їх зобов’язували навіть спростувати недостовірну інформацію в ЗМІ.

Звідки вітер, здогадайтесь

Складається враження, що відбулися збори партійців, а не творчої спілки. Та це квіточки порівняно із самодурством Сімона Хреніка, назвемо його так, який жорстоко помстився «скандалісту і наклепнику» (чи не за згодою правління?). Сімон у майстерні Мацегори побив його так, що той знепритомнів. Літню людину госпіталізували.

У порушенні кримінальної справи міліція відмовила. Прокуратура повідомила, що у діях Хреніка «вбачаються ознаки складу злочину, передбаченого ст. 125 Кримінального кодексу — умисне легке тілесне ушкодження». Та, виявляється, бійка була суто «приватною», на ґрунті «личных неприязненных отношений», без свідків. До того ж, як зазначає вже суд, до якого апелював Мацегора, Хренік «не имел умысла на нарушение общественного порядка»... Було б, знову-таки, смішно, як би не біль, образа і несправедливість, завдані запорізькому художнику.

Відмову органів від кримінального переслідування забіяки Хреніка «любі друзі» Григорія Прокоповича сприйняли як всепрощення та індульгенцію на подальше злодіяння. Вони, мабуть, згодні з англійцями, які кажуть: «Брехня пройде півсвіту, поки правда встигне взути черевики».

Правда взулася таки і почимчикувала до суду. Тут понад рік розглядали позовну заяву художника, виключеного рішенням правління ЗОНСХУ, а згодом затвердженого з’їздом НСХУ за поданням Ради НСХУ. **Суд зазначив, що колеги Мацегори не шукали відповідей на такі, зокрема, запитання: які саме неетичні дії він чинив до ЗОНСХУ? Чому його персональну справу розглядали спочатку правління, а потім якась апеляційна комісія, що не передбачено статутом? Чому формулювання в нелегітимному рішенні правління різниться від формулювання Ради Спілки?**

Одне слово, Шевченківський райсуд столиці поновив Мацегору в лавах Спілки художників. Апеляційний не погодився і відмовив у задоволенні його позову: мовляв, не судів це справа втручатися у діяльність творчих спілок. Верховний Суд навіть не відкрив провадження за касаційною скаргою, оскільки, вважає, вона необґрунтована. У чому саме її необґрунтованість, ВСУ не повідомив...

Слово за Європейським судом, куди звернувся Мацегора.

Невже наші закони такі слабкі, а моральність така низька, що за захистом прав доводиться звертатись до зарубіжної Феміди? Мацегора чекає відповіді. І, гадаю, діждеться позитивної. До слова, Григорій Прокопович 28 (!) років чекав установлення скульптурної групи «Козаки» на Хортиці. Подарувавши твір **(на знімку)** Музею Запорозького козацтва, він чув від чиновників: немає коштів, немає крану, машин, людей для монтажу. Нинішній директор Костянтин Сушко здійснив мрію художника.

Вірю, здійсниться й черговa — установити вітряк-млин у рідній Мотузівці, що на Харківщині. Макет **(на знімку)** вже працює.

Тож членство у нинішніх спілках зовсім не обов’язкове для того, щоб творити добро.

Чи варто повертатися туди, де ображають і топчуть, Григорію Прокоповичу? Де окремі члени спілки визнають два способи самовихваляння: говорити про себе хороше і обливати помиями інших. Де хтось вимагає поваги до себе, бо не може її заслужити.

Де, нарешті, ігнорують класика, який сказав: «Я не згоден з вашою точкою зору, але готовий віддати життя за ваше право її висловити».

Іван ІЛЛЯШ.

Київ — Запоріжжя — Київ.

Фото автора.

■ АКТУАЛЬНО

Цимбали і лікарня майбутнього

Студент Міжнародної Словацької консерваторії цимбаліст Михайло Захарія з Долини, що на Прикарпатті, розпочав з рідного міста серію благодійних концертів, основна частина коштів від яких буде перерахована в Міжнародний благодійний фонд «Україна 3000» на будівництво «Дитячої лікарні майбутнього» у Києві.

Хлопцеві лише 20 років, а титулів — як у поважного музиканта. Михайло — лауреат найвищої в області премії імені Василя Стефаника, Всеукраїнського конкурсу «Нові імена», багатьох міжнародних конкурсів, член Світової асоціації цимбалістів, соліст світового симфонічного оркестру, почесний громадянин Долини. Тож на його концерт, що відбувався в Долинському будинку техніки, з’їхалися місцеві бізнесмени, представники влади, народні депутати. Їхні благодійні внески були не такі щедрі, як аплодисменти. Всього півтори тисячі гривень. Та юного віртуоза це не засмутило. Він обіцяв і в майбутньому виступати з благодійними концертами.

Михайло Захарія грає на цимбалах з двох років. У Долині закінчив музичну школу, викладачі якої й ініціювали згаданий концерт. З 14 років хлопець навчається за спеціальною програмою вундеркіндів у Словаччині. Наступного року планує вступити до Словацької академії мистецтв. Він представляє Україну на всіх конгресах цимбалістів світу, гастролює в багатьох країнах, проводить майстер-класи.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

■ ОГОЛОШЕННЯ

Постановою господарського суду Вінницької області (вул. Хмельницьке шосе, 7, м. Вінниця) від 23.10.2007 року по справі №5/77-07 визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру ТОВ «Райагрошляхбуд», код ЄДРПОУ 04594396 (вул. Колгоспна, 13, м. Жмеринка Вінницької області).

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Сокольвака Михайла Васильовича, вул. Пирогова, 73-а/132, м. Вінниця, ліцензія АБ №216796 від 04.03.2005 р.

Постановою Господарського суду міста Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б) від 15.10.2007 р. у справі №23/406-б товариство з обмеженою відповідальністю «Торгтехнологія» (01042, м. Київ, вул. Патріса Лумумби, буд. 15, ЄДРПОУ 32668296) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено товариство з обмеженою відповідальністю «Фірма «Баст» (03039, м. Київ, пр-кт Червонозоряний, буд. 119, ЄДРПОУ 32767425), тел.: 8 (068) 806-44-09.

Сільський храм стане фундаментом духовності

У селі Бойовому Володарського району освячено нову церкву Покрови Пресвятої Богородиці, збудовану силами ВАТ «Маріупольський металургійний комбінат імені Ілліча», підприємств усіх форм власності Донецької області, на пожертвування приватних осіб.

Храм здіймається вгору на найвищій точці місцевості. Дзвін немов спускається з неба. Козаки Українського реєстрового козацтва завмерли в строю. Хор Свято-Микільського монастиря, що приїхав на освячення нового храму, вражає суголосністю голосів і чистотою виконання. У день освячення церква не могла вмістити всіх бажаючих, але це — не перешкода. Сотні парафіян з обох боків широких сходів і на майдані в центрі села слухали службу, що транслювалася на великий екран. Відкриття нової церкви стало подією не тільки для села Бойове, а й для всього православного Донбасу.

За особливі заслуги перед православною церквою Володимир Бойко і Юрій Тернавський нагороджені орденом УПЦ Преподобного Іллі Муромця І ступеня.

Велике свято збіглося з Днем комбінату — сьомою річницею прийняття Закону України «Про особливості приватизації державного пакета акцій ВАТ «Маріупольський металургійний комбінат імені Ілліча». «Це не останній храм, що ми відкриваємо, — запевнив, виступаючи перед людьми, що зібралися, голова правління ВАТ Володимир Бойко. — Будівництво церкви — заслуга всього багатотисячного колективу комбінату, який іде своєю дорогою, аж ніяк не всипаною трояндами: на ній багато шипів. Але ми пройдемо і цей, один з найскладніших для нашого підприємства періодів».

— Я живу в Маріуполі, а сюди мене й інших ветеранів запросив комбінат. Дали автобуси, допомогли дістатися, — розповів заслужений металург, ветеран війни, який 56 років пропрацював на комбінаті імені Ілліча, Григорій Мірошниченко. — Те, що я побачив, — чудово! Така краса, якої раніше не зустрічав. Я багато поїздив чужими містами. Але від цього місця немов тепло йде якесь. Відчувається, що це справжній храм. Раніше, за радянської влади, як було? Маленька хата — та й усе. А тут не намилуюся.

Пенсіонерка Антоніна Бондаренко приїхала разом зі своїми сусідками із сусіднього невеликого села Суржинка. Обидва її сини — «іллічівці»: один працює в будівельному підрозділі, другий — в агроцеху. «Я сама родом із Західної України, зі Львова, — каже жінка. — Але навіть там такої церкви не побудували. Тут відчувається, що це — на віки. Дуже гарно. Дай Боже здоров'я тому, хто зробив».

Будівництво нового храму в селі Бойове — і подарунок, і відновлення історичної справедливості. Адже церква в стародавньому селі, якому виповнилося 178 років, що колись мало назву Покровське, раніше стояла і була зруйнована в 30-х роках минулого століття. За радянських часів Покровське позбулося і назви, і храму. А в 90-х роках виявилося зруйнованим місцеве сільгосппідприємство, без опалення протягом 12 років стояв будинок культури, в занедбаному стані була школа...

Зміни на краще пов'язані з приходом у село комбінату імені Ілліча. Після створення агроцеху № 38, що став підрозділом металургійного підприємства, відродилося сільськогосподарське виробництво, почався ремонт у школі, дитсадку, будинку культури, з'явився магазин «Наша марка», де за помірними цінами мешканці сусідніх сіл можуть купувати необхідні продукти. А у віддалені села регулярно приїжджає автокрамниця.

— Комбінат підняв і відродив усю соціальну сферу села, — зазначає сільський голова Ірина Азалієва. — Наприклад, у наш дитячий садок мріють віддати дітлахів мами і тата всього району! Зараз у ньому більш як 90 дітей, ми возимо їх із 12 сіл. Тут чудове збалансоване харчування, як у старі добрі часи, добре налагоджений виховний процес. І при цьому батьки платять за перебування дитини лише 1 гривню на день. У клубі триває ремонт, школа обновилася, приємно подивитися. Серед останніх придбань — нова дорога піч для приготування шкільних сніданків та обідів. І, звичайно, приємно, що вся міць комбінату змогла втілитися в таку красу, як цей новий храм. Адже самотужки і на пожертвування звести церкву ми б не змогли.

Справді, храм вражає не тільки оригінальністю архітектури, добротністю оформлення, а й термінами будівництва: від закладення першого каменю і до освячення минуло лише два роки. Перед початком будівництва у величезну нішу заклали капсулу, де на листі з нержавіючої сталі викарбувано звернення до нащадків та імена меценатів, які допомагали храму. У фундамент поклали і хрест з Єрусалима, привезений протоієреєм Миколою, благопристойним Маріупольським.

Проект виконав проектно-конструкторський відділ комбінату. Будівництво й оформлення — справа рук маріупольських, харківських майстрів і спеціалістів із Західної України. Фундамент церкви зроблено з дикого каменю, стіни — з лицювальної цегли, куполи і хрести — з титанового сплаву, що іменується «булат»: це дуже довговічний метал, який з роками не втрачає свого блиску. Іконостас, внутрішній розпис, центральна ікона Покрови Пресвятої Богородиці, виконана зі смальти, створені харківськими художниками. Сім дзвонів — від найменшого до величезного — привезені з Воронежа, де розташований спеціальний завод з 600-річними традиціями. Для керівництва церковним хором запрошено регента, а для навчання дзвонаря — професора з Москви.

Заступник генерального директора ВАТ «Маріупольський металургійний комбінат імені Ілліча» — начальник Управління громадського харчування і торгівлі комбінату Юрій Тернавський взяв найактивнішу участь у будівництві нового храму.

— На моє глибоке переконання, ідеальне село — це те село, де є храм, школа, дитячий садок, будинок культури, фельдшерсько-акушерський пункт. Без такого комплексу розвиток і відродження села неможливі, — вважає Юрій Іванович. — Так само гармонічний розвиток підростаючого покоління, формування любові до батьківщини, почуття патріотизму неможливі без священика і недільної школи. Особисто для мене найяскравішим спогадом залишився той день, коли хресна повела мене, одинадцятирічного, на освячення пасок у великодню ніч. Хочеться, щоб кожна дитина, в кожнім селі мала можливість піти з батьками до храму. Навіть більше: нерідко саме діти приводять у церкву старших. Адже в кожного своя дорога до храму, і ми намагаємося зробити свій внесок у відродження духовності в нашому краю.

Ієрей отець Андрій, настоятель храму, почав проводити недільні служби ще тоді, коли майбутня церква стояла в будівельних риштуваннях. Мешканці села запропонували свою допомогу в благоустрої: щотижня виходили на суботники, працювали разом з будівельниками, возили землю, висаджували молоденькі сосни. Сільський голова пригадує, як пенсіонери приносили в скарбничку отримані 50 гривень компенсації за вкладами в Ощадбанку: мовляв, нехай підуть на добру справу.

— Відрадно, що нікого не треба було спеціально просити, люди самі зголошувалися допомогти, — згадує Юрій Тернавський. — Дуже важливо, що ми згуртували громаду ще до відкриття храму. Бо церква — це не тільки стіни, а й громада. Взяли на облік передусім багатодітні родини, самотніх, удів, ветеранів Великої Вітчизняної війни, людей, які зневірилися у житті. Намагаємося їм допомогти.

Комбінат імені Ілліча надає допомогу й іншим релігійним організаціям і храмам України. Так, 2006 року на ці цілі було витрачено 17 мільйонів гривень, а за перше півріччя 2007-го — 16 мільйонів.

За особливі заслуги перед православною церквою Володимир Бойко і Юрій Тернавський нагороджені орденом УПЦ Преподобного Іллі Муромця І ступеня. Нагороди вручив митрополит Донецький і Маріупольський, керуючий Горлівською єпархією Іларіон. «До революції на території нинішньої Донецької області було 240 парафій, за радянської влади — 68. А нині в області зареєстровано 600 парафій, діють вісім монастирів. Це свідчить про те, що Донбас з індустріального центру перетворюється на центр духовний», — підкреслив владика Іларіон.

Тепер і в цьому куточку Донеччини є свій духовний центр, який повертає віру в добро і нагадує про вічні істини у життєвій суєті.

Ліна КУЩ.

■ **ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО**

На полігоні поки що тихо

Наша газета 18 вересня вже писала про те, що на Рівненському військовому полігоні (одному із трьох в Україні першої категорії) за відповідною Державною програмою проводиться знешкодження бризантних вибухових речовин зі складів західного регіону. Тендер на проведення цих робіт свого часу виграла компанія ЗАТ «Трансіпекс».

Тоді генеральний менеджер згаданої компанії Сергій Цицера переконував, що у нашій державі на сьогодні немає технології щодо застосування бризантних вибухових речовин у народному господарстві. Тому іншого виходу, як знищувати їх методом підриву, немає.

— На багатьох складах Мінооборони термін зберігання боєприпасів уже закінчився. На сьогодні ми маємо відрізок часу у п'ять — максимум сім років, щоб ці боєприпаси можна було безпечно перевозити до полігонів автомобільним транспортом. Тому проблему цю ми повинні вирішувати вже сьогодні, що і робимо, — переконував тоді Сергій Цицера.

Справді, на Рівненському військовому полігоні щодня лунали вибухи. Військові до них уже звикли. А ось мешканцям деяких навколишніх сіл від них, м'яко кажучи, не зовсім комфортно. У деяких людей потріскалися шибки, хати дали тріщини, як, скажімо, у Євгенії Гук з Малої Любаші. Тому від її односельців та мешканців сусіднього села Борщівка Костопільського району, які перебувають у близькому сусідстві до полігону, пішли скарги у різні інстанції з цього приводу. На них відреагував голова Рівненської ОДА Віктор Матчук, який разом з фахівцями обласної санепідемстанції, управління МНС, журналістами побував і на полігоні, і у селі Мала Любаша Костопільського району, звідки скарг найбільше, аби переконатися, як впливають вибухи на оселі селян.

Під час контрольного вибуху, коли підривники заклали лише 150 кілограмів боєприпасів, тремтіли шибки в оселях малолюбашанців. А результати моніторингу контрольного вибуху, що його проводили фахівці Рівненської обласної санітарно-епідеміологічної станції п'ятого вересня у чотирьох найближчих до полігону населених пунктах, засвідчили, що у селах Поліське Березнівського та Жалянка Гощанського районів рівень вібрації і звуку відповідав нормі, а ось у селі Борщівка і Мала Любаша Костопільського району перевищував норму відповідно на чотири та два децибел. Тож фахівці, керуючись результатами моніторингу рівня вібрації і звуку, порекомендували підривникам закладати для підриву не 150, а 100 кілограмів вибухівки.

Але таке компромісне рішення не надовго — з 10 вересня по 18 жовтня — зняло соціальну напругу серед місцевих мешканців. Однак з 22 жовтня почали масово надходити скарги від мешканців сіл Борщівка і Мала Любаша до органів виконавчої влади та місцевого самоврядування Костопільського району, а 26 жовтня селяни навіть пікетували сесію Рівненської обласної ради. Люди дорікали підривникам, що ті, мовляв, роблять потужніші вибухи, які шкодять їхньому здоров'ю, і через які постраждало чимало осель. Між іншим, вибухи було чути навіть за десятки кілометрів, у Костополі.

Робочою групою із фахівців встановлено, що справді посилення звукового та вібраційного фону внаслідок проведення вибухів 22—23 жовтня частково пошкоджені житлові будинки та приміщення закладів соціально-культурної сфери. Аби зняти соціальну напругу, ЗАТ «Трансімпекс» рекомендовано розглянути можливість надання соціальної та іншої допомоги жителям селища Мала Любаша. Чи відшкодують людям збитки, покаже час...

Тим часом вибухи на Рівненському полігоні призупинені до отримання висновків прокуратури Рівненської області, обласних санітарно-епідеміологічної станції та державної екологічної інспекції. До перевірки дотримання вимог чинного законодавства під час виконання робіт з утилізації боєприпасів були залучені також фахівці Міноборони.

Члени комісії з вивчення цієї проблеми рекомендували Рівненській ОДА спільно з Міністерством оборони України ініціювати перед Кабміном, аби він у проект Державної програми утилізації звичайних видів боєприпасів включив розділ соціального захисту населення, яке мешкає навколо полігонів.

Поки що на Рівненському полігоні тиша...

Олександра ЮРКОВА.

Рівне.

На знімку: колишня передова доярка, а нині пенсіонерка, кавалер ордена Трудового Червоного Прапора Надія Салаган показує, як через вибухи на Рівненському полігоні у її хаті впала стеля.

Фото Людмили МОШНЯГИ.

Повідомлення про проведення річних загальних зборів Закритого акціонерного товариства «Транснаціональна агропромислова корпорація» в очній формі

Шановний(і) акціонер(и)!

Річні загальні збори акціонерів скликаються в очній формі по ініціативі Правління.

Порядок денний річних загальних зборів акціонерів.

1. Затвердження річного фінансового звіту Товариства за 2006 р.
2. Затвердження звіту і висновків Ревізійної комісії.
3. Затвердження розподілу прибутку за 2006 рік, визначення терміну і порядку виплати дивідендів.
4. Вибори членів Правління Товариства.
5. Вибори Голови Правління.
6. Вибори Ревізійної комісії.
7. Затвердження положення «Про Правління».
8. Затвердження Аудитора Товариства і розміри оплати його послуг.

Учасникам зборів необхідно мати при собі паспорт або інший документ, який засвідчує особу. Для представників акціонерів - також довіреність на передачу права на участь в зборах.

Річні збори акціонерів відбудуться 27 грудня 2007 р. о 12.00 годин.

Місце проведення зборів: Україна, Одеська обл., м. Котовськ, пр. Котовського, б. 13., офіс 307.

Початок реєстрації учасників зборів: 27 грудня 2007 р. о 10.00 годин.

Закінчення реєстрації учасників зборів: 27 грудня 2007 р. о 12.00 години.

З матеріалами до порядку денного протягом 10 днів (з 18.12.07 р. до 27.12.07 р.) можна ознайомитися особам, які мають право на участь в загальних зборах акціонерів, за адресою: м. Котовськ, пр. Котовського, б. 13, офіс 307.

Акціонерами можуть бути внесені додаткові питання в порядок денний, а також висунуті кандидати для обрання в склад органів управління Товариства, шляхом направлення рекомендованого листа або кур'єра в термін до 27.11.2007 р. (включно) за адресою: м. Котовськ, пр. Котовського, б. 13, офіс 307.

Постановою від 18.10.2007 р. господарський суд Кіровоградської області (м. Кіровоград, вул. Луначарського, 29) по справі № 10/1 визнав банкрутом Закрите акціонерне товариство «Алекс - Агро», 28031, Кіровоградська область, Александрійський р-н, с. Протопопівка, вул. Леніна, 43, п/р 260064445901100 в ДОД РБА «Аваль», МФО 305653, ОКПО 32355171 та відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначена Чеснова Наталья Володимирівна, ліцензія АБ № 216702, 49033, м. Дніпропетровськ, а/с 2047, тел. 36-10-75.

Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування даного оголошення.

Господарським судом Дніпропетровської області (49000, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1-А) порушено провадження у справі в Б15/268-07 про банкрутство Відкритого акціонерного товариства «Підстепнянський завод будівельних матеріалів» (53855, с. Гранітне, вул. Леніна, 1, Апостолівського району, Дніпропетровської області, код ЄДРПОУ 01374435, р/р 260071216, МФО 306748 у АППБ «Аваль»).

Розпорядником майна призначено Рукавішнікова Костянтина Романовича (ліцензія серія АБ в 081001 від 27.04.06 р., 49027, м. Дніпропетровськ, абонентська скринька 1796. Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення.

Постановою господарського суду Хмельницької області, від 23.10.2007 року по справі № 4/301-Б Красилівський районний комбінат по комунальному обслуговуванню сільського населення «Райсількомунгосп» м. Красилів код 00452943 визнано банкрутом.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Матущака Віктора Івановича, ліцензія АБ № 271721 від 03.03.2006 р. (29000, м. Хмельницький, вул. Г. Сковороди, 14, кв. 151)

Філія ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області та керуючий санацією ВАТ «Племінний завод «Розовський»,

повідомляють про проведення конкурсу з продажу активів. На конкурс для продажу виставляється обладнання (33 найменування) ВАТ «Племінний завод «Розовський», яке знаходиться за адресою: Донецька обл., м. Новоазовськ, вул. 60 років СРСР, 84, початкова ціна продажу знижена на 30% - 43964,15грн. у т. ч. ПДВ, гарантійний внесок - 4396,42грн. З фіксованими умовами конкурсу та технічною характеристикою майна можна ознайомитись у організатора конкурсу. Гарантійний внесок у розмірі 10% від початкової ціни реалізуємого майна та реєстраційний збір для реєстрації учасників конкурсу - 17,00 грн. перераховуються на р/р. 260077397 в ДОД ВАТ «Райффайзен Банк Аваль» м. Донецька, МФО 335076, ОКПО 26252727, Філії ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області. Для участі у конкурсі необхідно надати письмову заяву та конкурсну пропозицію організатору конкурсу Філії ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області, розташованому за адресою: м. Донецьк, пр-т Комсомольський, 8. Строк надання заяв 23 календарних дні із дня публікації у газеті до 13.00 год. 03 грудня 2007р. включно. Конкурс відбудеться після 30 календарних днів із дня публікації інформації 11 грудня 2007р., у ФДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області о 14.00 год., за адресою: м. Донецьк, пр-т Комсомольський, 8. Переможець конкурсу на підставі затвердженого протоколу конкурсу укладає договір купівлі - продажу з керуючим санацією ВАТ «Племінний завод «Розовський».

Довідки за телефонами: (062) 304-37-21, 304-77-83.

Філія ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області та ліквідатор ТОВ «Науково-виробниче об'єднання «Будівельні технології»,

повідомляють про проведення конкурсу з продажу активів. На конкурс виставляються два турбокомпресора С115МХ2-2RH ТОВ «Науково-виробниче об'єднання «Будівельні технології», які знаходяться за адресою: м. Донецьк, вул. Іонова, 2-а початкова ціна продажу за (дві одиниці) - 529401,60 грн. без ПДВ, гарантійний внесок 26470,08 грн. Гарантійний внесок у розмірі 5% від початкової ціни реалізуємого майна та реєстраційний збір для реєстрації учасників конкурсу - 17,00 грн. перераховуються на р/р. 260077397 в ДОД ВАТ «Райффайзен Банк Аваль» м. Донецька, МФО 335076, ОКПО 26252727, Філії ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області. Для участі у конкурсі необхідно надати письмову заяву та конкурсну пропозицію організатору конкурсу Філії ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області, розташованому за адресою: м. Донецьк, пр-т Комсомольський, 8. Строк надання заяв 23 календарних днів із дня публікації у газеті до 13-00 год. 03 грудня 2007 р. включно. Конкурс відбудеться після 30 календарних днів із дня публікації інформації 11 грудня 2007 р., у Філії ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області об 11:00 год. за адресою: м. Донецьк, пр-т Комсомольський, 8. Переможець конкурсу на підставі затвердженого протоколу конкурсу укладає договір купівлі - продажу з ліквідатором ТОВ «Науково-виробниче об'єднання «Будівельні технології».

Довідки за телефонами: 304-37-21, 304-77-83.

Постановою Господарського суду Харківської обл. (Держпром, 8-й під., пл. Свободи, 5, м. Харків, 61022) від 30.10.2007 р. по справі № Б-19/256-07 ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «АГРОТРАНСЕРВІС-2005» (код ЄДРПОУ 33358189), було визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Губара Богдана Володимировича. Заяви кредиторів приймаються протягом 30 днів від публікації оголошення за адресою: Чернігівська обл., Срібнянський р-н, с. Сокиринці, пров. Пролетарський, 4.

Постановою господарського суду Харківської області від 11.10.2007 р. по справі №Б-50/187-07 ТОВ «Добробуд 2006», код ЄДРПОУ 34171961, Харківська область, Печенізький район, с. Мартова, вул. Харківська, буд. 2, кв. 31, визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого П'янова Сергія Васильовича. Для листів - 61007, м. Харків, вул. 2-ої П'ятирічки, буд. 15, кв. 33. Кредиторські вимоги приймаються протягом 30-ти днів з дня виходу оголошення.

Господарським суд Чернівецької області (58000, м. Чернівці, вул. Кобилянської, 14) порушив справу №8/218/б 18.10.2007 року про банкрутство ВАТ «Кельменецький райагрохім», с. Ленківці Кельменецького району Чернівецької області, 60100, р/р 26002301128 у філії Кельменецького в/д №6796 ВАТ «ДОБ України», МФО 356378, ЄДРПОУ 05491706.

Розпорядником майна призначено Вікнянську Тетяну Василівну (ліцензія АВ №158364 від 30.10.2006 року, 58025, м. Чернівці, вул. В. Олександрі, 151-Д.

Вимоги кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду Вінницької області від 18 жовтня 2007 року, по справі 5/542-07, за заявою прокурора м. Вінниці, визнано банкрутом Приватне багатопрофільне виробничо-комерційне підприємство (ПБВКП) «Омега» - м. Вінниця, вул. Осіпенко, 14/1, р/р 2600430160 в ОПЕРВ Вінницького облуправління Ощадбанку, МФО 302076, код 09302607.

Ліквідатором по справі призначено Вінницьке обласне управління ВАТ «Державний Ощадний банк України» м. Вінниця, вул. Соборна, 71, 21100. Тел. 55-45-09.

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) від 19.10.2007 р. у справі № 16/244/07 ТОВ «Авто-Солінг» (код ЄДРПОУ 33175682), розташоване за адресою: 69015, м. Запоріжжя, майдан Інженерний, 1, визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Петренко А. С., ліцензія АБ № 116126 від 29.12.2004 р. (адреса: 69114, м. Запоріжжя, пр. Ювілейний, буд. 18, кв. 17, тел. 8 (061) 289-19-24).

Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду Вінницької області від 16 жовтня 2007 року по справі 5/547-07 за заявою прокурора м. Вінниці, визнано банкрутом Приватне підприємство «Укрсофтлайн» - м. Вінниця, вул. Кропивницького, 2, р/р 2600231978 в ОПЕРВ Вінницького облуправління Ощадбанку, МФО 302076, код 09302607.

Ліквідатором по справі призначено Вінницьке обласне управління ВАТ «Державний Ощадний банк України» м. Вінниця, вул. Соборна, 71, 21100. Тел.: 55-45-09.

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Філія ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області та ліквідатор ВАТ «Горлівське АТП 11432»,

повідомляють про проведення аукціону з продажу активів. На аукціон виставляються активи ВАТ «Горлівське АТП 11432», які знаходяться за адресою: м. Горлівка, вул. Інтернаціональна, 83: Зі зниженням початкової ціни продажу на 50%: 1. Верстат токарний, б/в, 1970р., початкова ціна продажу - 1058,50грн. у т. ч. ПДВ, гарантійний внесок - 52,93грн. 2. Верстат шліфувальний, б/в, 1968р., початкова ціна продажу - 3499,00грн. у т. ч. ПДВ, гарантійний внесок - 174,95грн. 3. Ємність, б/в, 1989р., початкова ціна продажу - 294,00грн. у т. ч. ПДВ, гарантійний внесок - 14,70грн. 4. Тельфер 3Т, б/в, 1990р., початкова ціна продажу - 2441,50грн. у т. ч. ПДВ, гарантійний внесок - 122,08грн. 5. Автомобіль «Москвич 2141», рег. №020-80 ЕН, 1994р., початкова ціна продажу - 1763,50грн. у т. ч. ПДВ, гарантійний внесок - 88,18грн. 6. Автомобіль ГАЗ 2417, рег. №083-901 ЕВ, 1990р., початкова ціна продажу - 1959,00грн. у т. ч. ПДВ, гарантійний внесок - 97,95грн. З фіксованими умовами аукціону та технічною характеристикою майна, можна ознайомитись у організатора аукціону. Гарантійний внесок у розмірі 5% від початкової ціни реалізуємого майна та реєстраційний збір для реєстрації учасників аукціону-17,00грн. перераховуються на р/р. 260077397 в ДОД ВАТ «Райффайзен Банк Аваль» м. Донецька, МФО 335076, ОКПО 26252727, Філії ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області. Для участі в аукціоні необхідно надати письмову заяву організатору аукціону Філії ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області, за адресою: м. Донецьк, пр-т Комсомольський, 8. Строк надання заяв 10 календарних днів до 13.00 год. 20 листопада 2007р. включно. Аукціон відбудеться після 10 календарних днів з дня публікації інформації 21 листопада 2007р. об 11.00 год. на Регіональній товарній біржі «Восток»» за адресою: м. Донецьк, вул. Артема, 27. Переможець аукціону на підставі затвердженого протоколу аукціону укладає договір купівлі - продажу з ліквідатором ВАТ «Горлівське АТП 11432».

Довідки за телефонами: 304-37-21, 304-77-83.

Господарський суд Луганської області (91000, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3-а) постановою від 12.10.2007 р. по справі №22/24б визнав банкрутом Комунальне підприємство «Житлово-експлуатаційна контора №1» (м. Первомайськ Луганської області, вул. Кошового, 6, поточний рахунок 2600930184798 у БВ ЛЦВ «Промінвестбанк», МФО 304308, ідент. код 00184767) та відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначений арбітражний керуючий Бохан Олександр Сергійович (ліцензія серії АВ №347253 від 17.10.2007 р., адреса для кореспонденції: 91033, м. Луганськ, вул. Оборона, 24).

Господарський суд Івано-Франківської області (76000, м. Івано-Франківськ, вул. Шевченка, 16) виніс ухвалу про порушення справи (№Б-7/219 від 17.10.2007 р.) про банкрутство ТзОВ «Барва» (вул. Весняна, 12, с. Ямниця Тисменицького району Івано-Франківської області, 76024, код ЄДРПОУ 00205601), керуючись ст. II п. 1 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом».

Розпорядником майна призначено Хлібейчука Михайла Івановича (Івано-Франківська область, Тисменицький район, с. Драгомирчани, вул. Миру, 10, 76454).

Ліцензія - серія АВ №158262 від 04.10.2006 р.).

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Приватне підприємство «Агролайфплюс», код за ЄДРПОУ 34215558, м. Краматорськ, заявляє про свою ліквідацію. Адреса ліквідаційної комісії: вул. Соціалістична, б. 56, кв. 22, м. Краматорськ Донецької обл., 84313. Претензії кредиторів приймаються протягом двох місяців з дня опублікування оголошення.

Господарським судом м. Києва 23.10.2007 р. ТОВ «КЛН» (ЄДРПОУ 31457913), адреса: м. Київ, вул. Вербицького, 30) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено Загороднього Сергія Васильовича (м. Київ, вул. Будівельників, 21/9, кв. 12).

Постановою господарського суду Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) від 18.10.2007 р. по справі №42/15Б ПП «Промшахтобуд» (ЗКПО 32442101), яке зареєстроване за адресою: 86102, Донецька область, м. Макіївка, вул. Успенського, 2) визнано банкрутом, відкрита ліквідаційна процедура.

Ліквідатор — Атаманенко Світлана Вікторівна (ліцензія АА № 271570 від 05.12.2005 р.), 84500, м. Артемівськ, вул. Сибірцева, 17, к.320; тел.:(062) 340-16-48.

Господарським судом Тернопільської області (46000, м. Тернопіль, вул. Острозького, 14-А) порушено справи про банкрутство:

Козівський комбінат комунальних підприємств, справа №10/Б-951, адреса: Тернопільська область, смт. Козова, вул. Грушевського, 1-б, і. к. 03353408, р/р №26033285 в Козівській філії ТОД ВАТ «Райффайзен Банк Аваль», МФО 338501.

Розпорядником майна по справі призначено Кузика Є. І., м. Бережани, вул. Крушельницької, 54. Ліцензія серії АВ №783050 від 16.03.2004 року, видана Міністерством економіки та з питань європейської інтеграції України.

Сільськогосподарське товариство з обмеженою відповідальністю «Хлібороб», справа №10/Б-954, адреса: Тернопільська область, Гусятинський район, с. Увисла, і. к. 30787565, р/р №26003785135083 ФАКБ «Укрсоцбанк», МФО 338017.

Розпорядником майна призначено Солонинку П. М., м. Тернопіль, вул. Новий Світ, 16/7. Ліцензія серії АВ №081025 від 05.05.2006 року, видана Міністерством економіки та з питань європейської інтеграції України.

Майнові вимоги кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом одного місяця з дня опублікування оголошення.

До уваги акціонерів ВАТ ЕК «Закарпаттяобленерго»!

Повідомляємо, що позачергові ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ АКЦІОНЕРІВ відбудуться 29 січня 2008 року о 12.30 за адресою: Закарпатська обл., Ужгородський р-н, с. Оноківці, вул. Головна, 57.

Реєстрація акціонерів (або їх представників) буде проводитися за цією адресою з 09.00 до 12.00 год. 29 січня 2008 року.

ПОРЯДОК ДЕННИЙ:

1. Про прийняття рішення про передачу ведення реєстру власників іменних цінних паперів та визначення реєстратора товариства.

Пропозиції щодо порядку денного зборів приймаються дирекцією компанії не пізніше ніж за 30 днів до дати проведення загальних зборів у письмовому вигляді за адресою: Закарпатська обл., Ужгородський р-н, с. Оноківці, вул. Головна, 57. Ознайомитись з документами, пов'язаними з порядком денним зборів можна у відділі цінних паперів ВАТ ЕК «Закарпаттяобленерго» за цією ж адресою.

Для участі в загальних зборах акціонерам необхідно мати при собі документи, що посвідчують особу, а представникам акціонерів відповідне доручення, оформлене згідно з чинним законодавством.

Довідки за тел.: (0312) 61-98-61, 3-74-25, факс 61-98-61.

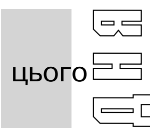
Дирекція ВАТ ЕК.

КУРІНЬ

СУБОТА, 10 ЛИСТОПАДА 2007 ■ № 207 (4207)

11 листопада в Україні дощ і мокрий сніг. На дорогах ожеледиця. Вітер переважно південно-східний, пориви 15—20 м/с, на півдні та сході до 24 м/с, в Криму 25—30 м/с. Температура вночі від 5 градусів морозу до 2 градусів тепла, вдень 1—6 градусів тепла, в Карпатах уночі 7—12, вдень 5—10 градусів морозу

10 ЛИСТОПАДА

■ *1764. Скасування гетьманства на Україні.*
■ *1838. Не стало основоположника сучасної української літератури Івана Котляревського.*
■ *1917. Декрет радянської влади про заборону контрреволюційних видань.*
■ *1919. У Парижі підписано договір, яким зафіксовано розпад Австро-Угорської імперії.*
■ *1919. Народився Михайло Калашников, конструктор-зброяр. Його славнозвісний АК-47 і досі найпоширеніша в світі стрілецька зброя.*
■ *1927. У Москві розпочався Всесвітній конгрес друзів СРСР.*
■ *1933. Народилась Параска Хома, майстер народного розпису.*
■ *1945. Засновано Всесвітню федерацію демократичної молоді.*
■ *1982. Помер Леонід Брежнєв.*

■ КАРИКАТУРИСТ ПРОДОВЖУЄ ТЕМУ

1

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

2

Мал. Василя ФЛЬОРКА

■ ПРИДИБЕНЦІ

Здогадка

— Де два українці, там три гетьмани.

— А той, третій, чи не з білокам'яної?

Стихія

— Озонові діри? Та вони дрібниця у порівнянні з нашими кишенями!..

Припинити паніку!

— Ростуть ціни? Падає рівень життя? Нічого дивного, панове! Одне вгору, друге вниз — природна рівновага.

Йосип БІЛОСКУРСЬКИЙ.

■ ТЕЗИ Й АНТИТЕЗИ

☞ ***Багатства створюють бідні.***

☞ ***Екстрадиція — колишня традиція, що вирушила в мандри.***

☞ ***Мені важко жити: я — геній!***

☞ ***Читаючи історію України, бром краще замінити горілкою з перцем. Патріотичніше.***

Володимир ГОЛОБОРОДЬКО.

■ 7 МІШКІВ ГРЕЧАНОЇ ВОВНИ

Приїхали

Нашим світлим майбуттям виявився дикий капіталізм.

Хенде хох!

Народе, здавайся, ти оточений купкою олігархів!

Визначення

Політика — це мистецтво рахувати гроші.

Як завжди

Коли депутати встановлювали собі захмарні зарплати, вони напевне, як завжди, думали про народ.

Про головне

Головне у справі дерибану — стабільність!

Ніхто не знає

Свободу ми собі вже завоювали, тепер би ще згадати, навіщо.

Електорат незамінний

Народ правителям ще й як потрібен — щоб було на кого чхати.

Приказка

Курчат рахують восени, грошенята — після виборів.

Аксіома

Дурні достатньо розумні, щоб не вчитися.

Чи знаєте ви, що…

...коли зняти зі своїх вух локшину, то можна лишитися взагалі без нічого?!

Правда

Неправда, що все вирішують гроші, все вирішують ті, що накрали мільйони.

Олександр ПЕРЛЮК.

■ ДОШКА ПОШАНИ

Видиме-невидиме

Олександр Медведько, Генеральний прокурор (про розслідування справи про отруєння Ющенка):

— Робота проводиться дуже копітка та велика. Її не видно просто, її не озвучиш, її не можна виміряти в кілограмах, тоннах.

Від чергового:

— *Можна собі уявити: коли ця титанічна робота завершиться, вона буде ще копіткішою, ще грандіознішою і ще більш невидимою.*

«Казли» і капуста

Микола Азаров, міністр фінансів:

— Ніхто з вас не написав і не сказав, що, виявляється, на капусту в жовтні на 20% знизилися ціни... Смішно? А мені здається, не дуже. Капуста в раціоні наших громадян займає дуже серйозну позицію.

Від чергового:

— *Особливо після того, як ваш керманич обізвав їх «казлами».*

Дитяче питання

Юлія Тимошенко:

— І коли я сьогодні дивилася засідання уряду, коли Янукович, утративши честь і гідність, цілував президента, а прізвище Януковича було «що подати, що піднести й де почухати?»... Так не може поводитись гідний політик.

Від чергового:

— *Юліє Володимирівно, а де ви бачили політика, який би сто разів на день не цілувався і не втрачав честі?*

Із життя космонавтів

Ігор Шурма, заступник міського голови Харкова (про пропозицію Л. Черновецького обирати мера Києва через крос):

— Своїми фізичними кондиціями Добкіну поступилися б і Черновецький, і Луценко. Якби ці троє бігли крос, Добкіну рівних не було б. Повірте, я це кажу як людина, яка знає, скільки басейнів на день пропливає мер Харкова.

Від чергового:

— *Черновецький — літає, Добкін — плаває, а крос бігти, виходить, нікому?*

Віч-на-віч

Леонід Черновецький, столичний міський голова: — Київ — це обличчя України.

І це обличчя не повинне бути з синцями та подряпинами.

Від чергового:

— *А ще це обличчя не повинне бути нанюхане...*

Політична пенсія

Віктор Ющенко:

— У мене відчуття, що 2008 рік ми зустрінемо з істотною зміною пенсійної політики.

Від чергового:

— *Невже на пенсію відправлять Азарова?*

Мал. Миколи КАПУСТИ, Вадима СИМИНОГИ, Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

Чергував по «Куреню» Віталій СУДДЯ.

Редактор номера Віталій СУДДЯ.

Редколегія:
Леонід **БРОВЧЕНКО,**
Анатолій **ГОРЛОВ,**
Сергій **ДЕМСЬКИЙ**,
Віталій **ЖЕЖЕРА,**
Іван **ІЛЛЯШ,**
Світлана **ПИСАРЕНКО,**
Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

▸ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.

▸ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.

▸ Рукописів не повертаємо.

▸ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

▸ При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання— КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775. для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2007 рік: для фізичних осіб — 5 грн. та 3 грн. для підприємств і організацій — 15 грн. на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 161000.

ВАТ «Видавництво «Київська правда» 04136, м. Київ, вул. М. Гречка, 13.

Зам. 3917

ТОВ «Преслайн» вул. Північна, 12 м. Харків

Зам. 9-1-175

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ **ТЕЛЕФОНИ:**
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

4 820094 010053 >